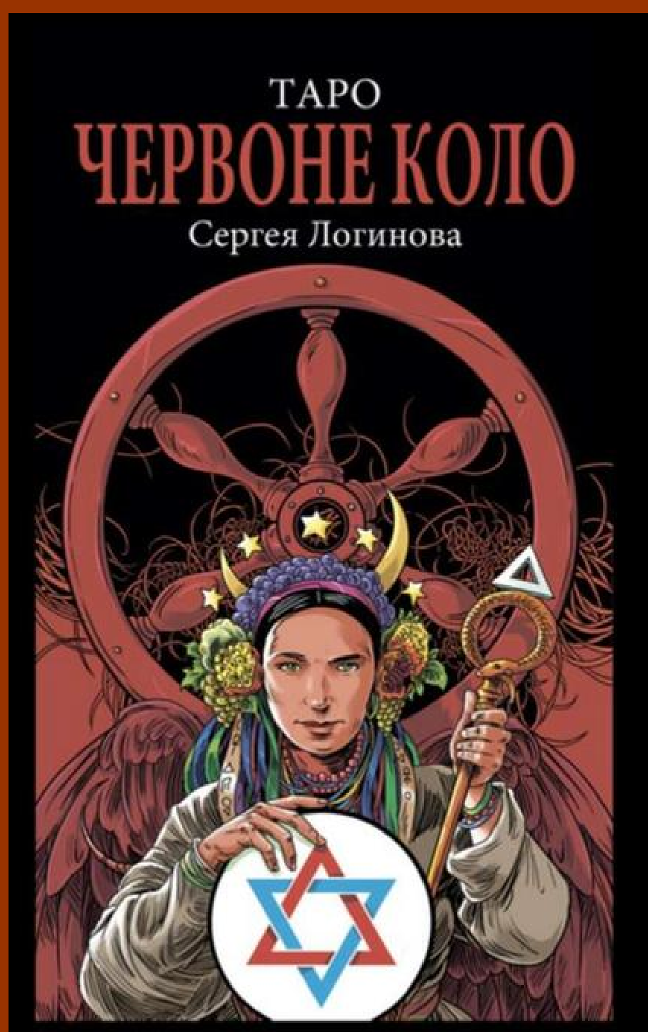

Українське тарознавство

Безкоштовний нерегулярний електронний інформаційний бюлетень,
створений для публікації тарознавчих матеріалів українською мовою

Головний редактор Андрій Костенко
Коректор Олена Костенко

№2. Грудень 2022

Видавництво «Арчибальд»
Київ
MMXXII

Зміст

1. Вступне слово 1
2. Перші три творці езотеричного Таро 2
3. «Китайський пам'ятник» Антуана Кура де Жебелена: початок міфу про Китайське Таро 11
4. Червоне Таро Сергія Логінова 18
5. Таблиці 29
6. Реклама 38

Вступне слово

Я хотів зробити другий номер «Українського тарознавства» значно об'ємнішим. Але, на жаль, київські відключення електроенергії, пов'язані з рашистськими обстрілами у листопаді та грудні 2022 року, не дозволили мені повноцінно працювати. Я встиг зробити три матеріали, які, сподіваюсь, будуть корисні тим, хто цікавиться *справжньою* історією Таро.

В двох статтях я розповідаю про засновників французької традиції езотеричного Таро. Читачі моєї російськомовної книги «Начало оккультного Таро» знайдуть для себе дещо нове.

Третій матеріал присвячений відомій сучасній колоді Таро, яка, хоча є російськомовною, створена справжнім українцем Сергієм Логіновим в українському місті Харкові.

Бюлетень «Українське тарознавство» безкоштовний для всіх, проте, якщо хтось захоче задонатити на потреби редакції декілька гривень, я буду дуже вдячний. Ось моя карта:

4149 6293 2006 4447, KOSTENKO ANDRII

З повагою та побажаннями Перемоги в прийдешньому році,

Андрій Костенко

kostenko2002@yahoo.com
https://ukrainian-tarot-studies.blogspot.com

Київ, 25 грудня 2022.

Перші три творці езотеричного Таро

Андрій Костенко

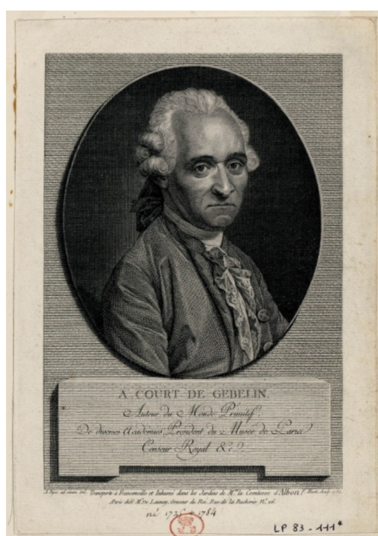
У 1781 році в Парижі були опубліковані два невеликі есе, автори яких поставили за мету показати «дивні зображення» карт Таро як «алегорії», в яких зашифровано «найчистіше вчення стародавніх єгиптян про цікаві предмети», а також як «Книгу Тота», що описує «діяння Всемогутнього, або Творіння» і дає моральні настанови.

Ці два есе — «Про колоду Таро» [1] Антуана Кура де Жебелена (1725 (?) – 1784) та «Дослідження Таро» [2] графа де Меле (1727–1804). Вони були опубліковані у восьмому томі капітальної праці Кура де Жебелена «Первісний світ, його аналіз та порівняння зі світом сучасним». Наприкінці цього тому Кур де Жебелен першим опублікував — як ілюстрації до свого есе — скорочену колоду Таро [3], частково «виправлену» з міркувань езотеричного порядку.

Я зробив повний коментований російський переклад обох есе та видав його в книзі «Начало окультного Таро» [4] (Київ, видавництво Руслана Халікова, 2020). Наразі я працюю над українським виданням, а в цьому випуску «Українського тарознавства» хочу поділитися новими цікавими матеріалами, які стосуються Кура де Жебелена та графа де Меле. Та й добре було б нарешті розповісти про цих важливих для езотеричного Таро людей українською!

Кур де Жебелен

Антуан Кур де Жебелен (Antoine Court de Gébelin) був сином Антуана Кура (1696–1760), одного з лідерів французьких християн-реформатів (гугенотів). Рік народження Антуана Кура молодшого точно не відомий: чи то 1728, чи то 1725, чи навіть 1719 [5]. Дитинство і молодість він провів із батьками у Швейцарії, де й був у 1754 році висвячений у пастори.

Антуан Кур де Жебелен. 1784.
Гравюра Франсуа Юо за малюнком Андре Пюжо [6]. Підпис:
А. Кур де Жебелен, автор «Первісного світу», член різних академій, президент «Паризького Музею», королівський цензор та ін.

В 1762 Антуан переїхав до Франції і взяв собі друге прізвище Жебелен, по бабусі, додавши до неї аристократичну приставку «де». На це він, власне, не мав жодного права, але тоді у Франції багато хто так робив. З 1763 року до кінця життя новоявлений Кур де Жебелен мешкав у Парижі, не відмовившись, втім, від швейцарського громадянства. Він ніколи не одружився. Займався, як зараз кажуть, правозахисною діяльністю — обстоював інтереси релігійних меншин, а саме французьких протестантів. У 1778 був призначений одним з королівських цензорів, що було дивовижно високим досягненням для протестанта і громадянина Швейцарії. Гаряче підтримував Американську революцію.

Як багато освічених людей того часу, Кур де Жебелен був масоном і цікавився окультизмом. У 1770-х роках він вступив до відомої французької масонської ложі «Сполучені друзі», трохи пізніше — до ложі «Дев'ять сестер», членами якої були, зокрема, Вольтер і Бенджамін Франклін. У 1780 році, вже бувши секретарем «Дев'яти сестер», Кур де Жебелен вийшов із цієї ложі, щоб заснувати свою власну організацію. Спочатку вона називалася «Аполлонічним суспільством», потім «Паризьким Музеєм», але це був не музей у теперішньому значенні слова, а радше громадський гуманітарний університет.

У 1775 році ложа «Сполучені друзі» ініціювала створення товариства Філалетів («Тих, хто любить істину»). Кур де Жебелен став одним із засновників. Філалети вивчали та систематизували окультні та ілюміністські навчання свого часу.

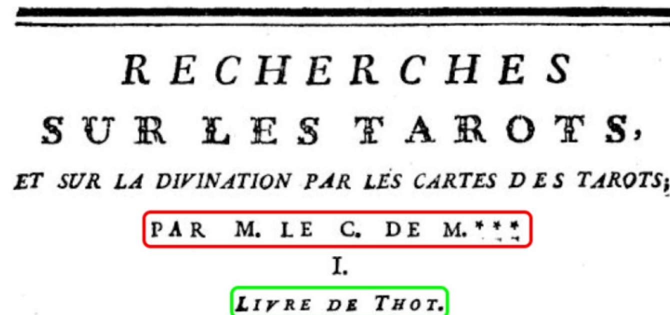
Один із біографів Кура де Жебелена вважає, що він міг також бути членом знаменитого мартиністського Ордену обраних коенів. Так чи інакше наш протестантський пастор був дуже активним масоном і прихильником масонської духовності. В останні роки життя він також став шанувальником Месмера і помер у 1784 році у ванні, ймовірно, після прийому месмеричної процедури.

«Первісний світ, його аналіз та порівняння зі світом сучасним» — основна друкована праця Кура де Жебелена. Він вірив у Золотий Вік людства і збирався відновити образ цієї гіпотетичної стародавньої цивілізації за допомогою порівняльного вивчення мов, календарів, міфологій та символік різних культур. У 1772 році він опублікував проспект багатотомної праці, який мав поширюватися за підпискою. Передплатників знайшлося понад тисячу, серед них — король Франції та члени королівської родини. Зібрані кошти дозволили розпочати видання. З 1773 до своєї смерті Кур де Жебелен встиг випустити дев'ять томів.

Граф де Меле

Як я вже казав, у восьмому томі «Первісного світу» були опубліковані два есе про Таро. Автор другого есе, «Дослідження Таро та віщування за картами Таро», був указаний як «M. LE C. DE M.***»:

RECHERCHES SUR LES TAROTS,

ET SUR LA DIVINATION PAR LES CARTES DES TAROTS;

PAR M. LE C. DE M.***

I.

LIVRE DE THOT.

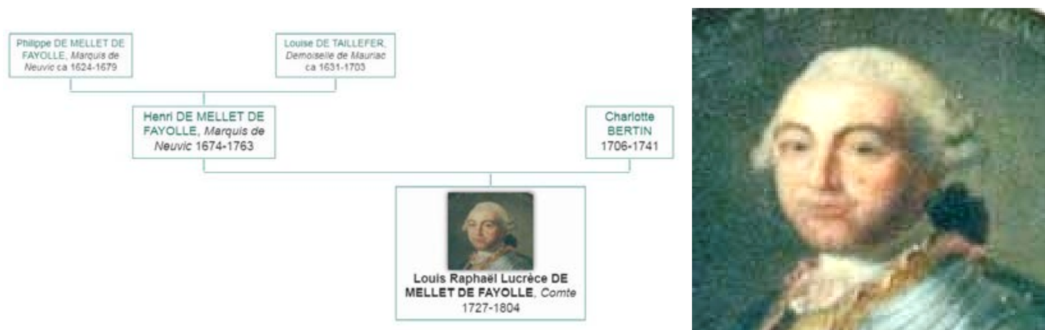
Перша буква M. означає «пан» (*monsieur*), LE C. — «граф» (*le comte*), DE M.*** має бути скороченням імені. Наприкінці різних томів «Первісного світу» наводяться списки передплатників, серед яких є кілька «графів де M.***»: граф де М'єр, граф де Моншеню, граф де Мантойфель та граф де Меле [7]:

M. le Comte de MELLET, Lieutenant des Gardes du Corps du Roi.

У власному есе Кур де Жебелен представив автора другого твору як «генерала, губернатора провінції». Під це визначення підходить лише граф де Меле. Якщо граф де M.***, автор есе «Дослідження Таро», та граф де Меле, лейтенант Королівської охорони, передплатник «Первісного світу», — одна й та ж людина, то про неї можна знайти деяку інформацію (як стверджує Майкл Даммет в праці «Гра в Таро» [8], ідентифікацію здійснив оксфордський історик Робін Бріггз).

Повне ім'я — Луї-Рафаель-Люкрес де Файоль, граф де Меле, сеньйор Невільський, Вальрейський та ін. Народився 23 січня 1727 в Періге, помер 23 грудня 1804 в Констанці. Він був полковником кавалерії, командиром бригади охоронців останнього польського короля Станіслава II, а потім служив на тій же посаді вже у короля Франції. Деякий час був губернатором провінції Перш, Мен та Лаваль. Дослужився до звання маршала королівських таборів та армій (було таке в дореволюційній Франції), а потім і до генерал-лейтенанта. Кавалер Великого хреста королівського та військового ордену св. Людовіка.

Коли я працював над російським перекладом есе Кура де Жебелена та графа де Меле, мені не вдалося знайти жодного портрета останнього. Але у січні 2022 року я натрапив на нього на французькому генеалогічному вебсайті *www.geneanet.org*:

На жаль, мої спроби знайти джерело зображення не мали успіху. Я писав адміністраторам сайту, але жодної відповіді не отримав. Зараз на тій самій вебсторінці [9] цей портрет вже відсутній.

Так чи інакше, тепер у нас є хоч якийсь, бодай сумнівний, портрет людини, яка вперше назвала Таро **«Книгою Тота»** (див. ілюстрацію на с. 4) та вперше ж опублікувала **метод ворожіння на картах Таро**. В Проєкті визначення Таро (див. «Українське тарознавство», №1, с. 3) я запропонував називати *тарологами* людей, які займаються практиками ворожіння та езотеричної психотерапії з застосуванням Таро, а *тарознавцями* — людей, що вивчають Таро як явище культури. Цікаво, що Кура де Жебелена можно представити як першого в історії тарознавця, а графа де Меле» — як першого таролога.

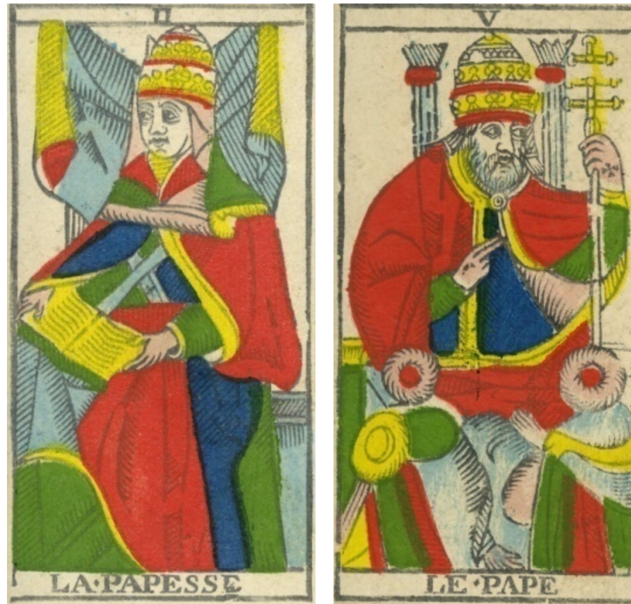
Уважний читач обох есе відзначить відмінності у підході двох авторів до Таро: Кур де Жебелен, за його ж словами, «розгадує алегорії» та «виявляє навмисні та відчутні зв'язки між цією колодою та всім тим, що ми знаємо про єгипетські ідеї». Інакше кажучи, він *дослідник*. Щодо графа де Меле, то він віщає з позиції авторитету. Він *посвячений*, який прихильно ділиться своїми знаннями. Цікаво, що Кур де Жебелен у своєму тексті кілька разів згадує графа та його есе найшанобливішим чином, граф же не згадує де Жебелена жодного разу, хоча міг би — власне, мав би — хоча б висловити йому вдячність як своєму видавцеві!

Можливо, граф де Меле був носієм якоїсь традиції езотеричного тлумачення Таро, яка існувала вже до Кура де Жебелена? У такому разі стосовно останнього граф займав вище становище, що робило подяки зайвими. Так чи інакше, про цю традицію поки що можна лише здогадуватися, і це цікавий напрямок тарознавчих досліджень.

Зазначимо, що граф де Меле міг бути давнім знайомим Кура де Жебелена. Ще у 1776 році, у передмові до четвертого тому «Первісного світу» [10] Кур де Жебелен пише: «Один із наших підписників, губернатор провінційного міста, зробив нам кілька заперечень щодо одного з наших принципів граматики». Якщо цей губернатор — той самий граф де Меле, то можна позаздрити широті кругозору офіцера, який не лише володів інформацією про езотеричне Таро, а ще й розумівся на філології!

Дві колоди двох авторів

Цікаво також, що автори двох есе описують *різні* колоди Таро. Одну з них (ту, що в Кура де Жебелена) років через сто почали називати «Марсельським Таро», а іншу (ту, що у графа де Меле) — «Безансонським». Головна різниця між ними — у тому, що в Марсельському Таро козирі II і V — Папеса і Папа, а в Безансонському — Юнона і Юпітер відповідно:

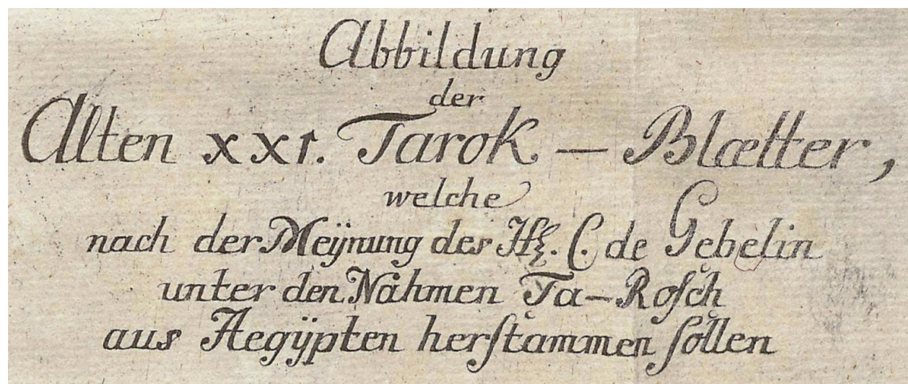

Марсельське Таро

Безансонське Таро

Ілюстрацій безансонських карт у «Первісному світі» немає, але в першому томі праці Йоганна Готтліба Іммануеля Брайткопфа «Спроба дослідження походження гральних карт, впровадження лляного паперу та початку мистецтва гравюри на дереві в Європі» [11] є ілюстрація із зображенням козирів Безансонського Таро та з підписом:

Зображення XXI старовинного листка Таро,
які, за словами пана К. де Жебелена,
прийшли з Єгипту під назвою Та-Рош

Видано книгу в Лейпцизі у 1784 році — лише через три роки після виходу восьмого тому «Первісного світу». Ці «старовинні листки Таро» я використав у своїй російськомовній книзі «Начало оккультного Таро» як ілюстрації до описів графа де Меле, але вставляти їх у текст його есе не став — виніс до Додатку. У цьому випуску «Українського тарознавства» я навожу оригінальні ілюстрації карт Марсельського Таро до есе Кура де Жебелена (див. табл. 1–6) та карти Безансонського Таро з книги Брайткопфа, які фактично ілюструють есе графа де Меле (див. табл. 7).

Художниця «Таро Кура де Жебелена»

Минуло багато часу, й ілюстрації Таро з восьмого тому «Первісного світу» почали називати «Таро Кура де Жебелена» — наприклад, Папюс у другому виданні книги «Циганське Таро» (1911) [12]:

Але хто насправді зробив ці ілюстрації?

Дещо можна дізнатися в самого Кура де Жебелена.

У 1780 році у передмові до сьомого тому свого «Первісного світу» у розділі «Різні події» [13] він пише:

> Завершення написання цього тому було відзначено для нас дуже чутливими раптовими подіями… Смерть потривожила… дороге нашому серцю Товариство, укладене сімнадцять років тому між мною та двома Подругами, яким я був певною мірою зобов'язаний своїм існуванням серед праць, печалей та випробувань усіх видів, що випали на мою долю в тому проміжку часу, коли я без перепочинку займався темами «Первісного світу». Лихоманка, що завдала стільки спустошення цієї зими,.. забрала від нас одну з трьох персон, що складали це Товариство. У той час, коли мізерність коштів не дозволяла мені забезпечити всі витрати, пов'язані з тою справою[1], вона продемонструвала хоробрість та щедрість; вона писала фарбами і малювала так само витончено, як і правдиво, й зайнялася гравюрою, щоб допомогти мені своєю роботою в такому великому проєкті, важливість якого вона відчувала. Саме вона вигравіювала пам'ятники, що містяться у першому та четвертому томах, а також низку інших, які увійдуть до восьмого. Я буду завжди вдячний їй, завжди пам'ятатиму про її чесноти, її пізнання та вірну дружбу й завжди відчуватиму біль втрати мадемуазель Л.

Отже, ілюстрації козирів та тузів Таро, що містяться у восьмому томі «Первісного світу», намалювала та вигравіювала жінка, з якою він дружив сімнадцять років, тобто з 1763 року, тобто з року свого переїзду до Парижу. Вона ж суттєво допомогла йому грошима на видання головної праці його житті — «Первісного світу». Це вже чимало, але чи можемо дізнатися про мадемуазель Л. щось ще?

Робер-Франсуа-Жозеф Кене де Сен-Жермен у своїй «Промові, що віддає хвалу пану Куру де Жебелену, автору "Первісного світу" (1784) [14] розповідає:

> Біля готелю, де він зупинився, за його словами, жили в щасливому достатку дві панночки середніх років, яким взаємна дружба не дозволяла думати про якийсь інший зв'язок. Їхній спосіб життя, який віддалив їх від суєти і марнотратства, надто відповідав характеру пана де Жебелена, щоб він не захотів розділити його. Його виняткова схильність до науки, його відвертість, його простота, але така простота, яка супроводжує і розкриває геніальність, спонукали цих двох шановних подруг прийняти його у своєму будинку і невпинно осипати його щедрими сімейними та дружніми турботами, яких ніхто після Лафонтена не потребував більше, ніж пан де Жебелен. Одна з них, мадемуазель Ліно[2], спеціально навчилася гравіювати, щоб допомогти йому в роботі; інша, мадемуазель Флері[3], вклала до 5000 ліврів в видання першого тому його великої праці «Первісний світ у порівнянні зі світом сучасним».

Граф Альбон у своєї «Хвалі Куру де Жебелену» (1785) [15] передає прізвища двох подруг трохи інакше: Лінот (Linote) і Флері (Fleuri).

[1] Виданням «Первісного світу».
[2] Linot.
[3] Fleury.

Нарешті, Ніл Джеффарс у своїй фундаментальній праці «Словник пастелістів до 1800 року» [16] присвячує художниці окрему статтю, де наводить її повне ім’я та роки життя: **LINOT, Anne-Renée (Ліно, Анн-Рене)**, 28.10.1732–21.1.1780.

Для «Промови на честь пана Кура де Жебелена» Кене мадемуазель Ліно зробила портрет друга, який вигравіював Антуан-Луї Романе (1742–1807):

Антуан Кур де Жебелен. 1784.
Гравюра А. Романе за малюнком м-ль Ліно [17]. Надпис на гравюрі:
Антуан Кур де Жебелен, член Економічного товариства Берна та Королівської академії в Ля-Рошелі.

Таким чином, в цієї статті ми познайомились із трьома основоположниками езотеричного Таро: двома авторами текстів та однією художницею. У наступному номері «Українського таронзнавства» я продовжу огляд ранньої історії езотеричного Таро.

Бібліографія

1. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome VIII, Paris: 1781. — Du Jeu des Tarots, p. 365–394.

2. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome VIII, Paris: 1781. — Recherches sur les Tarots, par M. le C. De M., p. 395–410.

3. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome VIII, Paris: 1781. — Pl. III–VIII.

4. Андрей Костенко. Начало окультного Таро. Кур де Жебелен и граф де Мелле (1781). — Киев: Издательство Руслана Халикова, 2020.

5. Ronald Decker, Thierry Depaulis, and Michael Dummett. A Wicked Pack of Cards. The origin of the Occult Tarot. New York, 1996. — Chapter 3. The Founders of Tarot Occultism, p. 52–73.

6. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Antoine-court-de-gebelin-pujos-huot-1784.jpg

7. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome III, Paris: 1775. — Troisième liste de MM. les Souscripteurs, p. 524.

8. Michael Dummett. *The Game of Tarot*. London: 1980. — p. 105, fn 13.

9. https://gw.geneanet.org/virgile81?lang=en&pz=mathieu+maurice+andre&nz=nival&ocz=1&p=louis+raphael+lucrece&n=de+mellet+de+fayolle

10. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome IV, Paris: 1776. — Discours préliminaire, p. xvii.

11. Ioh. Gottl. Imman. Breitkopf. *Versuch den Ursprung der Spielkarten, die Einführung des Leinenpapieres, den Anfang der Holzschneidekunst in Europa zu erforschen.* Leipzig: 1784. — Taf. I, S. 20–21.

12. Papus. Le Tarot des Bohémiens, Deuxième édition augmentée. Paris: 1911, p. 119.

13. M. COURT DE GÉBELIN. *Monde Primitif*, tome VII, Paris: 1780. — Discours préliminaire, p. xvi.

14. Robert-François-Joseph Quesnay de Saint-Germain. *Discours pour servir à l'éloge de M. Court de Gébelin, auteur du "Monde primitif", de plusieurs académies, censeur royal, & président honoraire perpétuel du Musée de Paris, prononcé à la séance publique du 9 juin 1784*. Paris: 1784.

***15.** M. le Comte D'ALBON. Éloge de Court de Gébelin, de plusieurs académies, censeur royal et Président honoraire perpétuel du Musée de Paris. Amsterdam, Paris: 1785.*

16. Neil Jeffares. *Dictionary of pastellists before 1800*. Online edition. http://www.pastellists.com/Articles/LINOT.pdf. Updated 20 May 2022

17. https://art.rmngp.fr/en/library/artworks/antoine-louis-romanet_antoine-court-de-gebelin-1725-1784-theologien-protestant-mythologue-et-grammairien_burin-estampe_eau-forte

«Китайський пам'ятник» Антуана Кура де Жебелена: початок міфу про Китайське Таро

Андрій Костенко

У цьому номері «Українського тарознавства» я хочу запропонувати вирішення одного дуже цікавого питання історії Таро. Йдеться про «китайський пам'ятник», якому присвячена окрема стаття в есе Антуана Кура де Жебелена «Про колоду Таро» (1781) і який досі ніхто не ідентифікував.

Ось мій переклад цієї статті.

Стаття V. Зв'язок цієї колоди з одним китайським пам'ятником

Пан Бертен, котрий послужив величезну службу літературі та наукам своїми чудовими «Записками» про Китай, передав нам один унікальний пам'ятник, який був надісланий йому з цієї великої країни і який, ймовірно, походить із перших років її існування, бо китайці вважають, що напис на ньому пов'язаний з осушенням Яо вод Великого Потопу.
Він складається з символів, які утворюють великі клітини довгого прямокутника, усі однакові та точно такого ж розміру, як і карти Таро.

Ці клітини розподілені в шість перпендикулярних стовпців, з яких перші п'ять містять по чотирнадцять клітин кожен, а шостий, заповнений лише наполовину, містить сім клітин.

Таким чином, цей пам'ятник складається із сімдесяти семи фігур, як і колода Таро; до того ж він заснований на тій самій кратності числу сім, оскільки кожен стовпчик містить чотирнадцять фігур, а половинний стовпчик — сім.

Без цього [без дотримання кратності числу сім — *А. К.*] ми могли б розташувати ці сімдесят сім клітин так, щоб у цьому шостому стовпчику майже не залишилося місця: нам довелося б лише зробити кожен стовпчик з тринадцяти клітин, а шостий мав би дванадцять.

Таким чином, цей пам'ятник дуже схожий за структурою на колоду Таро, якщо розкласти її в одну таблицю: чотири масті утворили б перші чотири стовпці по чотирнадцять карток кожен, а козирі в кількості двадцяти одного заповнили б повністю п'ятий стовпчик та рівно половину шостого.

Було б досить дивно, якби така схожість виявилася суто випадковою: цілком очевидно, що обидва пам'ятники були сформовані за однією теорією та на основі прив'язки до священного числа сім; тому вони обидва, здається, є лише різним застосуванням однієї й тієї ж формули, що існувала, ймовірно, ще до китайців і єгиптян. Можливо, ми навіть знайдемо щось подібне серед індійців або серед народів Тибету, розміщених між цими двома стародавніми державами.

Нам дуже хотілося навести тут гравюру цього китайського пам’ятника, але нас утримав страх перед спотвореннями, які могли б виникнути при зміні масштабу, а також усвідомлення неможливості зробити цю роботу такою досконалою, якою нам хотілося б її бачити.

Треба також зауважити, що ці китайські фігури — білі на чорному тлі й тому чудово помітні.

Анрі Леонард Жан-Батіст Бертен (1720–1792), що передав Куру де Жебелену «унікальний пам’ятник», — видатний французький державний діяч і вчений. Ось його портрет роботи Александра Рослина (1768).

Бертен був ініціатором видання «Записок про історію, науки, мистецтво, вдачі та звичаї китайців» (*Mémoires concernant l’histoire, les sciences, les arts, les moeurs, les usages, &c. des Chinois*), що публікувалися в 1776–1791 роках групою пекінських місіонерів.

До 1781 року, коли було видане есе «Про колоду Таро» Кура де Жебелена, встигли вийти 6 томів «Записок», з якими можна ознайомитись у Національній бібліотеці Франції (є й електронні версії). На жаль, там немає нічого схожого на «пам’ятник», що описує Кур де Жебелен. Тому слова «передав нам один унікальний пам’ятник», очевидно, треба розуміти в тому сенсі, що Бертен передав його особисто Куру де Жебелену. Це цілком можливо: Бертен фігурує у списку передплатників другого тому (1776) жебеленівського «Первісного світу», тож вони могли бути знайомі.

M. BERTIN, Miniſtre & Secrétaire d’État, à Verſailles.

Що ж то був за «пам’ятник»? Це питання деякий час хвилювало окультистів, а потім про нього забули. Жан-Александр Вайян в книзі «Роми: справжня історія справжніх циганів» (*Les Romes. Histoire vraie des vrais Bohemiens*, 1857) переказує його опис, посилаючись на Кура де Жебелена. Еліфас Леві в «Історії магії» (*Histoire de la Magie*, 1860) переказує вже переказ Вайяна. Папюс в «Циганському Таро» (*Tarot des Bohemiens*, 1889), посилаючись на Кура де Жебелена та Вайяна, наводить власну реконструкцію «Китайського Таро» у вигляді таблиці, стовпці якої він співвідносить із малими та великими арканами, а також із чотирма буквами Тетраграматону:

	Малі аркани			Великі аркани	
Йод	*Ге*	*Вау*	*Ге*		
1	15	29	43	57	71
2	16	30	44	58	72
3	17	31	45	59	73
4	18	32	46	60	74
5	19	33	47	61	75
6	20	34	48	62	76
7	21	35	49	63	77
8	22	36	50	64	
9	23	37	51	65	
10	24	38	52	66	
11	25	39	53	67	
12	26	40	54	68	
13	27	41	55	69	
14	28	42	56	70	

На жаль, ніхто з окультистів, що переказували та коментували невелику статтю Кура де Жебелена про «китайський пам'ятник», не змогли його ідентифікувати. Ключем для них могло би стати згадування про те, що «напис на ньому пов'язаний з осушенням Яо вод Великого Потопу». І якби вони мали такі Інтернет-технології, які є в нас, будь-хто з них досить легко міг би дізнатися про наступне.

Яо (堯) — це легендарний китайський імператор, що поєднував у своєму образі божественні та людські риси. Одною з основних заслуг Яо перед людством китайці вважають те, що він збудував численні греблі та канали, за допомогою яких зумів зупинити всесвітній потоп, який погрожував знищити на Землі все живе.

Імператор Яо. Портрет роботи Ма Ліня (епоха Сун).

Проте безпосереднім виконавцем цього подвигу, що зайняв не один рік, був інший легендарний персонаж, **Великий Юй** (Да Юй, 大禹), або **цар Юй** (Юй-ван, 禹王) — один із давніх міфічних героїв Китаю, засновник династії Ся. Йому вдалося повернути води, що затопили землю, у колишні їхні межі. Потім йому було доручено провести розподіл Китайської імперії на 9 провінцій, що він успішно виконав у 2278 році до н. е. Перемога Юя над потопом була прославлена спеціальним пам'ятником — так званою **стелою Юй-вана** (禹王碑). Деякі дослідники називають її найдавнішим зразком китайської писемності.

Да Юй. Сучасне зображення.

Стела існує в декількох копіях. Найвідоміша з них розташована на північній вершині гори Юелу в місті Чанша (провінція Хунань). Вона проголошена одним із трьох найбільших скарбів китайської нації поряд з мавзолеями Жовтого Імператора та Імператора Яна. Пам'ятник являє собою висічений в скелі напис шириною 140 см і висотою 184 см. Напис містить 77 ієрогліфів в старовинному стилі, що тривалий час не піддавалися дешифровці (згідно з легендою, видатний історик та філолог Го Можо за три роки праці спромігся розібрати лише три ієрогліфи та відмовився від цього завдання), але зараз вже існують спроби перекладу на сучасну китайську й дослідники в цілому погоджуються у тому, що стела прославляє головний подвиг Великого Юя — упокорення всесвітнього потопу. Є також думка, що текст стели належить самому Юю.

Ієрогліфи складають дев'ять стовпчиків. У восьми з них міститься по дев'ять ієрогліфів, а в останньому — лише п'ять (див. фото). Тобто загалом напис містить 77 ієрогліфів. Висота кожного ієрогліфа — близько 16 см.

Старовинна стела Юй-вана (версія Юелу) та одна з її сучасних копій

Існує також інша версія тексту стели Юй-вана, й вона може бути саме тим «пам'ятником», про який розповідає Кур де Жебелен у своєму есе. В ній 77 білих ієрогліфів на чорному тлі розташовані так само, як в описі Кура де Жебелена, тобто є п'ять стовпчиків по 17 знаків в кожному та шостий, в якому лише 7 знаків. Ось її копія на шовку:

Оскільки в стародавньому Китаї писали зверху вниз, а стовпці йшли справа наліво, цей напис є дзеркальним відображенням схеми, яку запропонував Папюс (див. вище).

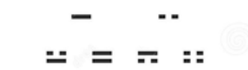
Ось він, той самий «китайський монумент»! Зображення цього варіанта стели Бертен міг надіслати автору «Первісного світу». Мабуть, треба ще пояснити, чому, згідно з Куром де Жебеленом, колода Таро «складається із сімдесяти семи фігур». Він не вказує цього прямо, але дає зрозуміти, що Блазень, який не має власного номеру або (що є те саме) має номер 0, може не враховуватись, і тоді решта карт являє чудову семирічну структуру: в кожній масті 14 карт (2×7), в козирях 21 карта (3×7), всього 77 карт (11×7).

Я хочу завершити цей матеріал світлиною однієї з сучасних копій стели Юй-вана:

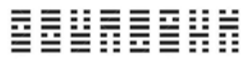

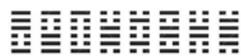
Це фото переконує в тому, що китайці дійсно ставляться до стели як до святині. Чи робить ця святість імовірно найдавніший китайський текст з 77 ієрогліфів аналогом Таро? Ні, якщо ми подивимось на визначення Таро (див. №1 «Українського тарознавства»). Це просто збіг чисел — так само, як є збігом кількість козирів Таро та гебрейських букв, — але на таких збігах будується багато чого в окультизмі.

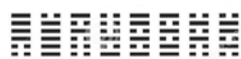
Цікаво, що в китайській культурі є система образів, яку дійсно можна було б співвіднести з Таро, причому зі всіма 78 картами. Це фігури Їцзіна, або «Книги Змін» — стародавнього віщувального тексту. Згідно з теорією Їцзіна, космічна проявлена одиничність Велика Межа (*тай цзі*, 太極) ділиться на взаємодоповнюючі полярності Два Образи (*лян ї*, 兩儀, те саме, що Їнь та Ян). Два Образи породжують Чотири Символи (*си сян*, 四象), ті, в свою чергу, — Вісім Триграм (*ба гуа*, 八卦), а вже від них походять славнозвісні Шістдесят Чотири Гексаграми (*лю ші си гуа*, 六十四卦). Ось усі ці фігури:

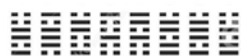

Якщо скласти 64, 8, 4 та 2, ми отримуємо 78. Це, звичайно, ще один збіг чисел — але, погодьтесь, більш вражаючий, особливо якщо мати на увазі, що це числа двох дуже популярних віщувальних систем.

Червоне Таро Сергія Логінова

Андрій Костенко

Я хотів би у кожному номері «Українського тарознавства» представляти когось із людей, які створювали й розвивали Таро, вводячи в інформаційний обіг якісь нові дані, здобуті «в полі» і (або) аналітично. Зараз мова піде про **Сергія Олексійовича Логінова** (1962 р. н.), дуже маститого та досвідченого харківського художника-графіка та ілюстратора. Пан Сергій визначає себе також як «містика, окультиста-практика». Результатом своєї практики він вважає створені ним дві колоди Таро. Вони російськомовні, але задумані та створені в Україні, в місті Харків.

- У 2004 році була видана колода Таро, відома як **«Червона»**. Пізніше вона отримала власне ім’я — **«Червоне Коло»**.
- У 2018 році вийшло Таро **«Танець Шамана»**, яке, за ствердженням автора, є автобіографічним і відображає його шлях в окультній практиці та містичні відкриття.

Галереї обох колод можна побачити тут: https://taro-loginova.com/gallery-taro-serjey-loginov.

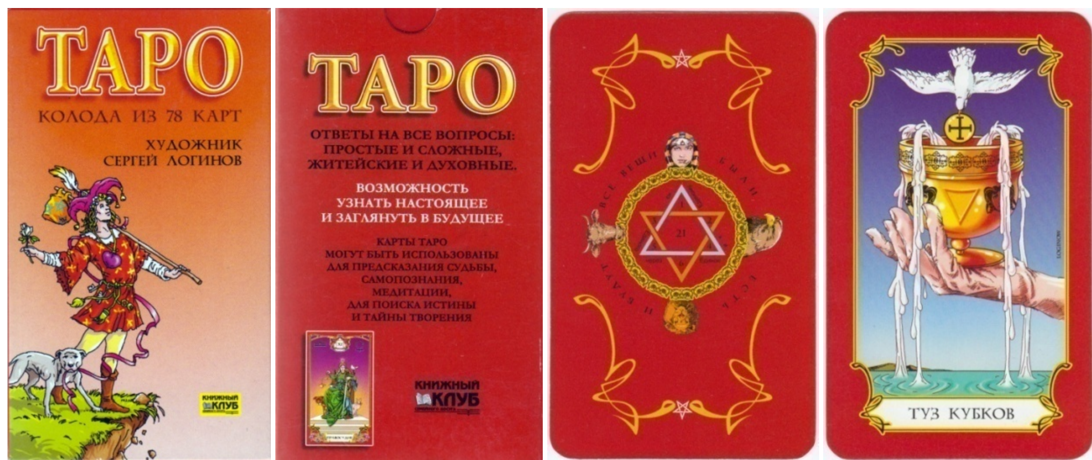
На офіційному сайті Таро Логінова taro-loginova.com можна також знайти деякі його тексти, що стосуються колод, і я дуже рекомендую шановному читачеві з ними ознайомитись. Нижче я наводжу деякі коментарі пана Сергія до його першої роботи в Таро, колоди «Червоне Коло». Ми спілкувалися з ним електронною поштою у липні 2022 року, коли Харків був під щоденними обстрілами рашистів. Це листування допомогло мені, як тарознавцю, розібратися з різними варіантами «Червоного Кола», що існують, а також дало мені яскравий приклад того, як можуть створюватися впливові колоди Таро у світі сучасного видавничого бізнесу.

Перший варіант колоди: «Червона»

Перший варіант цієї колоди випустив «Книжковий клуб сімейного дозвілля» (скорочено «КСД»). Це харківське видавництво, яке розповсюджує свою продукцію переважно самостійно, поштою, за допомогою каталогів.

В цьому першому варіанті колода називалась просто «Таро. Колода из 78 карт». Серед поціновувачів Таро вона отримала назву «Червона колода».

> Я замовив цю колоду у 2008 році за каталогом «КСД», й вона мені сподобалась, хоча зазвичай «клони Таро Вейта» (див. нижче) мене відштовхують. Сподобалась загальна атмосфера, сподобались тварини та інші деталі, додані до багатьох сюжетів Артура Вейта та Памели Колман Сміт. Сподобалась сорочка карт, центральний малюнок якої був позичений з книги Поля Крістіана «Історія магії» й зображав великий аркан 21. В тому ж 2008 році у видавництві «Софія» була перевидана моя книга про Єгипетське Таро з перекладом із Крістіана та з цією самою ілюстрацією, яка для мене має важливе особисте значення. Отже, між мною та колодою одразу встановився, як кажуть окультисти, *рапо́рт*.

Дата видання не була вказана, але Сергій розказав мені, що договір с «КСД» був підписаний 10 листопада 2003 року, робота над картами розпочалася у грудні 2003, а опублікована колода була в 2004 році.

«Червона колода» не містить буклету або додаткових карт. В ній є не одразу помітний дефект: на Десятці Кубків зображені лише дев’ять посудин.

Декілька карт з «Червоної колоди».

Книги «Клубу сімейного дозвілля»

Цей перший варіант колоди «Червоне Коло» був також використаний для ілюстрування книги «Таро просто и понятно», яку в тому ж 2004 році випустило те ж видавництво «КСД». Це російський переклад американського бестселера Ентоні Луїса (Anthony Louis. *Tarot Plain and Simple*).

«Таро просто и понятно»: обкладинка та зразок ілюстрацій

П’ять кольорових карт з «Червоної колоди» Сергія Логінова були використані на обкладинці й уся колода у чорно-білому дещо спрощеному варіанті відтворена в тексті. Ім’я художника згадано не було.

В англійському оригіналі ця книга видається ілюстрованою картами Таро Робіна Вуда (*The Robin Wood Tarot*). Відтворення цих ілюстрацій в російськомовному виданні потребувало додаткових грошових вкладень, яких видавці хотіли уникнути. Так виникла ідея зробити для книги свої власні ілюстрації.[4] Сергій Логінов у приватному спілкуванні зі мною згадує:

> Із «КСД» я на той час співпрацював уже кілька років. Робив обкладинки для їхніх книг. Був знайомий із усім їхнім керівництвом, особливо добре — з головним художником, він же й технолог. Причому працювати з ними мені не подобалося. Як і з більшістю інших сучасних видавництв. Я ж маю досвід роботи ще за часи Совдепії. Я зараз не про смачне морозиво та дешеву ковбасу, а про те, що тоді випадкові люди у видавництвах не працювали. І сам процес був організований інакше, і цілі були іншими. Планова економіка та розподіл дозволяли не турбуватися про меркантильне, не гнати халтуру, а ставити на перше місце якість видання. Ілюстратор книги мав можливість вивчити матеріал, епоху оповідання, костюми, архітектуру тощо, тобто підійти до ілюстрування по-дорослому. Зараз же все бігцем, аби як. Ти у всіх сенсах невільний і робиш не своє, ще й за копійки. Ті ж видавці «КСД» з міркувань економії до мене зверталися лише в крайньому випадку — наприклад, коли була терміново потрібна книга на виставку. Або дали роботу

[4] У 2019 році новий російський переклад цієї книги під назвою «Таро: просто и ясно» випустило російське видавництво «Весь». В ньому малюнки Логінова не використовувались.

одному ілюстратору, потім інший, гроші заплатили, а в результаті все одно годяться тільки в урну, але видання вже підписано до друку і терміново потрібен «їстівний» варіант.

І ось, коли «КСД» купив права на видання книги з Таро у американців, купити права на оригінальні ілюстрації поскупилися й постало питання «що робити?». І вони подзвонили мені.

Пропозиція видавців виявилась дуже доречною, але виникли й проблеми:

У мене самого кількома роками раніше вже дозріла ідея зробити власну колоду. Переглянувши безліч «буржуйських» Таро, я дійшов висновку, що картинок різних багато, а робочих інструментів мало, а такого, щоб інструмент поєднувався з естетикою, — лічені колоди. Та й загалом, мої дослідження та експерименти привели мене на той час у стан «наглухо закупореного ядерного реактора» — терміново потрібен був вихід, щоб не розірвало зсередини.

Тобто Провидіння так усе гарно владнало, що те, що мало зустрітися, зустрілося. Звісно, не без горезвісного людського чинника. Коли зайшлось про умови та терміни, видавці запропонували мені два місяці на те, що мало вимагати років праці! Після довгих суперечок зійшлися на два місяці з половиною. Це було справжнє пекло! В мене, начебто, було безліч інформації з астрології, нумерології, символічної традиції тощо, плюс дещо *невимовне* на базі особистого досвіду, що потрібно було вимовити, знайти символи, що читаються іншими, та все це зв'язати в єдиний організм колоди й таке інше, а часу катастрофічно бракувало. Вся моя робоча кімната була завалена книгами, відкритими «в потрібних місцях», моїми колишніми записами, нотатками, щоб усе було під рукою, і все з шаленою швидкістю систематизувалося, диференціювалося, зводилося докупи…

«Клон Таро Вейта»

«Червону колоду» можна віднести до категорії «клонів Таро Вейта». Так тарознавці називають колоди, автори яких беруть за основу найбільш популярну в світі ворожильну колоду, відому також як «Таро Райдера», «Таро Райдера — Вейта», «Таро Райдера — Вейта — Сміт» або, останнім часом, як «Таро Вейта — Сміт».

Для чого вони це роблять?

Перш за все, для багатьох сучасних авторів Таро Вейта — це й є «Таро як таке». Воно найбільш поширене, йому присвячене найбільш книжок — тому, мовляв, що ж і брати за основу, коли ти створюєш власну колоду?

Деякі видавці Таро на «клонах» просто заробляють гроші, економлячи на авторських правах. Адже якщо оригінальну колоду Вейта — Сміт трішки по-іншому перемалювати, змінити кольори, подекуди додати якісь нові деталі, то можна не купувати ліцензію: це вже фактично інша колода!

«Червона колода», хоча й виглядає як «клон Таро Вейта», створювалась дещо складніше. Ось що з цього приводу розповів мені сам Сергій Логінов.

Оскільки мій час був дуже обмежений, я вирішив взяти за формальну основу колоду Вейта. На той момент мене влаштовував її загальний вигляд, але я не був згоден із низкою деталей. Як не крути, Вейт не був окультистом-практиком, він був

енциклопедистом і у своїй колоді по-своєму систематизував певний пласт європейського окультизму. Його колода, на мій погляд, — це не звернення вперед, до сьогодення та майбутнього, а крапка, поставлена після минулого: «Ось як було». Це не погано та не добре, просто так є. Тому Вейт і є зрозумілішим для більшості. Отже, взявши за основу вейтівську послідовність арканів та їхню форму (оскільки просто фізично не було часу на пошук *свого* за формою), я вклав у цю основу зовсім не вейтівського енергетичного змісту. Тому тим, хто дорікав мені схожістю з Вейтом, я завжди говорив: так, це було за потребою, через нелюдські часові рамки, але насправді моя колода схожа з вейтівською лише формою. І форма запозичувалась не сліпо, а тільки те, з чим я погоджувався. І те своє, що я привносив, я ж теж не зі стелі брав...

В цілому співпрацею із видавцями митець залишився незадоволений. Він згадує:

У плані наповнення колоди я був чесний, відкритий і залучений. Я віддав їй усе, що тоді було в мені. Відходив від цієї роботи понад рік, а перші місяці був взагалі як вичавлений лимон. Щодо видавців, то технічним рішенням колоди я був категорично не задоволений. Коли ж ті телепні під час монтажу ще й втратили один кубок у Десятці, а на мою пропозицію переробити карту сказали, що їм дорого замовляти новий кольороподіл та форми, я був геть шокований. І, звичайно, на тій хвилі в мене відразу ж з'явилося бажання зробити зовсім нове, дійсно *своє* Таро, але сил уже не було і я був направлений в інше річище. До «Танцю Шамана» ще мав минути певний час.

Ще книги «Клубу сімейного дозвілля»

Видавництво «КСД» випустило ще декілька книг, в яких експлуатувало роботу Сергія Логінова. В книзі Лариси Мун «Все секреты Таро» (2007) його кольорові карти використовувались для обкладинки:

Лариса Мун, як можна дізнатися з її сторінки у Фейсбуці, — таролог, астролог, засновник Авторської Школи Таро Лариси Мун. До 2012 року вона працювала в «КСД» автором та редактором.

У 2010 році вийшла її друга тарологічна книжка, «Гадание на картах Таро»:

Тут використовуються як ілюстрації чорно-білі репродукції карт «Червоної колоди» Логінова (поряд з такими ж репродукціями Марсельського Таро та Таро «Райдера — Уайта» (саме так, з характерною для багатьох тарологів помилкою).

На моє питання про ці видання Сергій Логінов відповів так:

> Договір з «КСД» був укладений у 2003 році строком на три роки. Але видавництво експлуатувало мою роботу років сім, прикриваючись різними відмовками: то вони нібито договір втратили, то ще щось. Нарешті я прийшов зі своїм юристом та зі своїм екземпляром договору, і видавці здалися. Юрист наполягав, щоб я відсудив у них грошей, але я, за м'якістю характеру, «все пробачив». У результаті права на видання «Червоної колоді» офіційно повернулися до мене у 2010 році. Зараз обидві колоди («Червоне Коло» та «Танець Шамана») запатентовані у відповідних організаціях і я маю на них усі офіційні документи.

Але й у 2013 році видавництво робить ще одну книгу: Барбара Мур, «Книга предсказаний Таро». Це переклад ще одного американського бестселера — Barbara Moore. *Tarot Spreads: Layouts & Techniques to Empower Your Readings*. Оригінал ілюстрований картами Lo Scarabeo Tarot, художниця Анна Лаззаріні. «КСД» знов не хоче доплачувати за використання ілюстрацій та вирішує знов задіяти карти Логінова, які все ще зберігаються в редакційному архіві. Цього часу уся колода додається до книги на кольоровій вклейці:

І знов до суду діло не доходить. Сергій Логінов згадує:

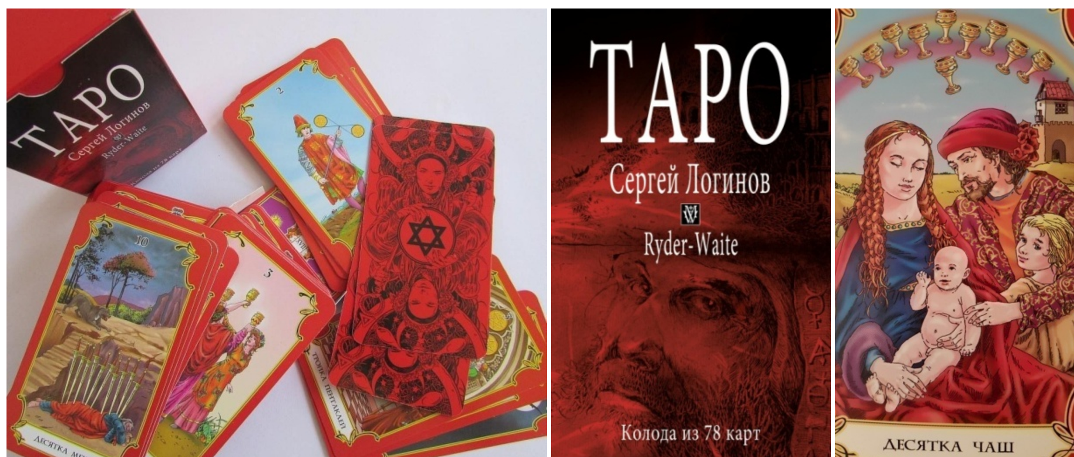
> Вони дуже просили, мало не плакали, щоб я дозволив їм «ще ось тут», бо все вже готове до друку і гроші можуть бути «викинуті на вітер». Я погодився, хоч мій юрист був категорично проти. Не люблю конфліктів. Мені часто простіше віддати, ніж з'ясовувати стосунки. Тому поступився.

Другий варіант колоди: «авторський»

У 2015 році київським видавництвом «Саммит-Книга» було випущене «авторське видання» колоди, в якому Десятка Кубків була виправлена та й самі Кубки змінилися на Чаші. Змінилися також сорочка карт, коробка та назви великих арканів II, VI й XII:

Аркан	Перший варіант («Червона колода»)	Другий варіант («Авторське видання»)
II	Верховная Жрица	Папесса
VI	Влюбленные	Любовники
XII	Повешенный	Висельник

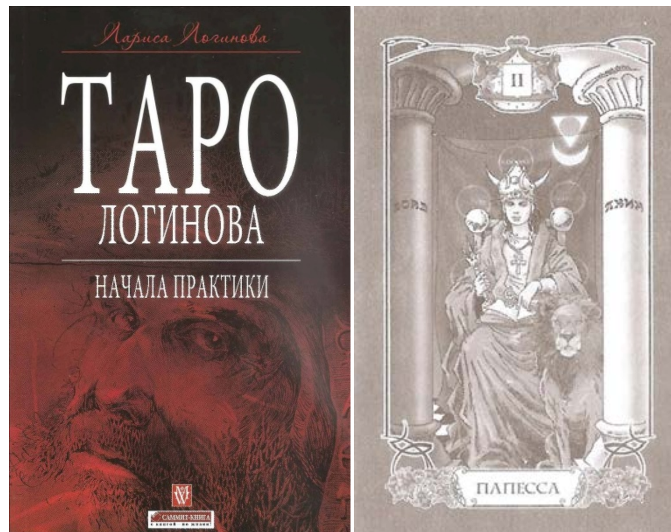
Назва колоди, що вказана на коробці, — «Таро. Сергей Логинов. Ryder-Waite» (так, Ryder замість Rider).

Колода була випущена у двох форматах: «оригінал» (70×120 мм) та «міні» (55×85 мм).

У 2016 році в тому самому видавництві вийшла книга Лариси Логінової (дружини Сергія) «Таро Сергея Логинова. Практическое пособие по работе с колодой» (на обкладинці, проте, була вказана дещо інша назва: «Таро Логинова. Начала практики».

Книга була проілюстрована чорно-білими картами Логінова (другий варіант, з виправленою Десяткою Чаш, з Папесою замість Великої Жриці тощо).

Ось що Сергій розповів про зміни до першого варіанту колоди:

> Щойно до мене повернулися права і з'явилася можливість перевидати колоду, я одразу переглянув усі вихідні матеріали, виправив, не змінюючи функціоналу, ту ж десятку Чаш, змінив фон зображення у двох Арканах і кілька незначних деталей, що не впливають на загальне посилання. Тут не можна було захоплюватися, інакше довелося б переробити все, що безглуздо саме по собі та зруйнувало б наявне заради незрозуміло чого.

> Червоне тло було залишено, звичайно: це «смак, колір та енергія» колоди, та й нічого іншого туди просто не пасувало. Єдине — трохи змінив відтінок червоного та друкували «пантоном», тобто готовим номерним кольором, а не офсетним накладенням. Тому червоне тло на всіх картах те саме.

Також Сергій зробив дуже цікаве пояснення про «енергію» нового варіанта колоди:

> Коли вже вийшла своя колода, без чужого втручання, в якій, зрозуміло, усе було виправлено, дехто скаржився, що, мовляв, колода «КСД» була «м'якесенька», а ця «неприємно жорстка». У мене було своє пояснення, але... Запитав у дружини: є різниця? — Є. — Яка?
>
> Вона відповідає іншими словами, по-своєму, але загалом говорить про те саме.
>
> Все просто, говорю. Ось ви звикли пити розведене водою сухе вино — уявляєте, через скільки рук проходила колода «КСД» у поштових відділеннях, перш ніж дійти до користувача? Справа навіть не в якихось дрібних огріхах поліграфії, неякісному картоні тощо. Справа у стані. І тут вам наливають марковий коньяк. Овва! Це не жорсткість, це якість заповнення. Для мене це важливо. Люди використовують різні слова на кшталт «егрегор», «сили» тощо, але що це насправді, окрім завчених слів і фраз, — не бачать і не знають здебільшого.
>
> Ну і плюс марнославство з гординею: «Це я сильна, це я сама, це я вмію!» (що суперечить, як мінімум, самому сенсу магії, не кажучи про більше). Люди не бачать, не чують, що чи хто стоїть за колодою, за Арканами: «Це ж я сильна!» Сила, або певний обсяг енергії, є в усьому та в усіх. У когось більше, у когось

менше, але приблизно однаково у всіх людей. Тобто різниця між найпотужнішим і найслабшим не настільки разюча, щоб серйозно про це говорити. Та сила, про яку говорять у контексті магії, — не власна сила людини. Власна сила — вона як природне радіоактивне тло Землі. Але щоб отримати дійсно переважну силу — треба отримати доступ і підключитися до джерела потужнішого за тебе на порядки (або спочатку бути ініційованим і покликаним цим джерелом). Тоді відкриваються не поняття, що доступні всім і кожному, а дещо більше. Не засноване на гнучкості власного розуму та «підвішеності» мови, але значно більше. Тонше, глибше, ширше, вище. На власній силі можна взяти будь-який набір картинок до смаку і мовити. А для мене важливо, щоб та Сила, яка ініціювала колоду, вела, продовжувала діяти, щоб ці двері залишалися відчиненими. І щоб ті рідкісні люди, які постукають в очікуванні, могли увійти й Сила торкнулася їх та повела.

Групам навчання, які веде моя дружина, я на початку занять кажу: вся магія, Таро зокрема, насамперед звернена до самої людини, яка тримає колоду в руках. І лише потім — до іншого. Через розклад, зроблений для іншої людини, вашого кверента, Аркани перш за все говорять з вами, і лише потім — з цією людиною. Ви можете зростати, а можете падати. Все залежить від ваших стосунків із Силою: чи є у вас шанобливе розуміння Ієрархії, подяка, чи налаштовуєте ви себе на те, щоб звучати в унісон, чи у вас зневажливе ставлення, позиція «я тут головний». Або ви взагалі тупцюєте на місці, ні риба ні м'ясо. Поважайте те, що може вас живити та відчиняти двері, про які ви навіть не підозрюєте!

Третій варіант колоди («Червоне Коло» як таке)

У 2018 році вийшов *третій варіант* тієї самої колоди, тепер під назвою «Червоне Коло». Порівняно з *другим варіантом* була змінена коробка, додано буклет та карту «Джокер».

На моє питання про назву колоди Сергій Логінов відповів так:

Назва колоди «прийшла сама». «Червоне Коло» — колода з яскраво вираженою жіночою енергетикою. Для мене самого не загадка, що це енергія Матері Роду. Тієї, що насичує цю землю, зберігає, плодить, народжує тощо. Колода російськомовна, але з тієї ж причини, через яку й Гоголь писав російською: це була мова імперії, і якщо ти хотів широкої публіки, а не вузького кола, то... І цей «українській сенс» — як міна на російському полі. І нагадування, хто є хто, де серце та пуповина, де

витік. Інакше не могло бути. Я не мислю щодо цього іншими категоріями. Якби не дружина, давно переїхав би до Києва. Тому на коробці колоди я помістив образ Матері з атрибутами Сили та Родючості та з колесом Сансари.

Ну, а назва, повторюю, прийшла сама, «одразу й однозначно». Червоне Коло — це родовий ритуал. Родовий у сенсі не однієї сім'ї, а кількох поколінь, поріднених однією вірою, однією кров'ю, однією метою. По суті, поняття *роду* тут близько до *нації*.

Це складний ритуал із кількома колами — 3, 5, 12 та «всі інші». Проводили його регулярно раз на рік, а крім цього — лише за виняткової потреби. Мета — отримати повчання, вектор руху тощо. Зараз він неможливий... Усі роз'єднані. Об'єднання відбувається лише локально та з локальних приводів.

Цей, третій, варіант колоди також було випущено в двох варіантах: «оригінальному» та «міні».

Піратське безрамкове видання

В Інтернеті я зустрічав повідомлення про неодноразові «піратські» видання Таро Логінова. Дійсно, ось на цьому сайти пропонуються (сторінка активна станом на 16.12.2022) «Ґадові (sic!) картки Таро Логінова»:

https://lada-shop.com.ua/ua/p1685820209-gadalnye-karty-taro.html

Хоча пірати запевняють, що в них «усі карти копії оригіналів», насправді вони втручаються у вкрадений контент: взявши за основу «авторську» версію або колоду

«Червоне Коло», вони не тільки обрізали фігурні рамки разом із червоним тлом, яке, як ми бачили, має дуже важливе значення для автора, але й на свій лад виправили помилку в Десятці Чаш, залишивши, на власний розсуд, замість Чаш — Кубки, як було в «Червоній колоді»:

Ліворуч: «авторська» версія.
Праворуч: піратська безрамкова версія.

Отже, ми познайомились із різними варіантами Таро «Червоне Коло» — авторським, не зовсім авторським та відверто піратським — й зазирнули у світ їх творця, художника-окультиста Сергія Логінова. До його другого Таро, «Танець Шамана», ми повернемось в інших випусках «Українського тарознавства».

Таблиці

Таблиці, наведені на наступних сторінках, належать до статті «Перші три творці езотеричного Таро» (с. 2).

Таблиці 1–6 показують карти «Таро Кура де Жебелена», створені мадемуазель Ліно за зразком Марсельського Таро, у тому самому вигляді, як вони опубліковані у восьмому томі «Первісного світу», — тобто у шести таблицях, згруповані не за порядковими номерами, а за значеннями.

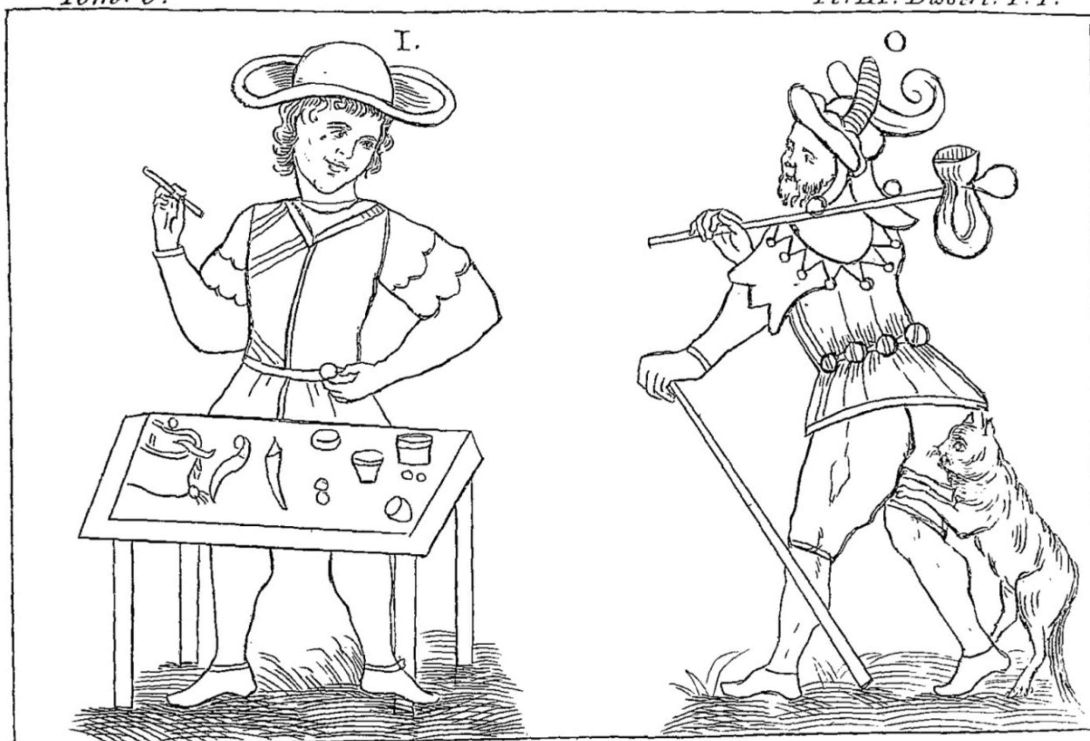
> Наприклад, карти VIII, XI, XII та XIV (в оригіналі помилково нумерована XIII) займають одну таблицю як *кардинальні чесноти* (Кур де Жебелен, не будучи італійцем, відмовився бачити у карті XII Шибеника й вирішив, що її треба перевернути: тоді постать буде стояти на одній нозі й символізуватиме четверту чесноту, Розсудливість, яка зазвичай вважається відсутньою в стандартних колодах Таро (78 карт).
>
> Також на одній таблиці згруповані карти IX, XVII, XVIII та XIX як *світочі*. Мудрець (Відлюдник) міститься тут завдяки його ліхтарю.
>
> Козирі X, XIII, XV та XVI зібрані разом як *страшні* карти. Сюди потрапило Колесо Фортуни, в якому Кур де Жебелен угледів в основному негативний сенс. Щодо Страшного Суду, то цю карту він схильний тлумачити не як кінець світу, а як Створення.

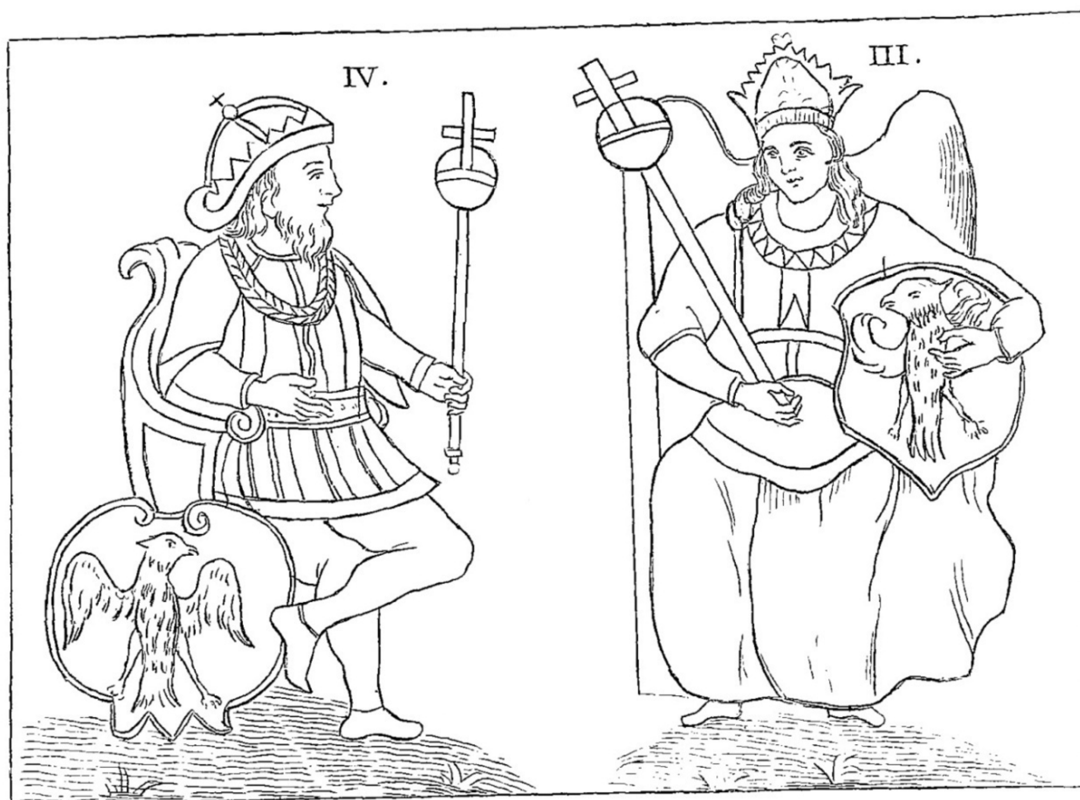
Таблиця 7 відтворює таблицю з книги Брайткопфа «Спроба дослідження походження гральних карт». Підпис посилається на Кура де Жебелена, але, як я довожу у статті, насправді ця таблиця показує не Марсельське Таро, а Безансонське, яке описує граф де Меле.

Все це детально обговорюється в моїй книзі «Початок окультного Таро» (російською мовою). Див. рекламу на с. 44–53.

Таблиця 1

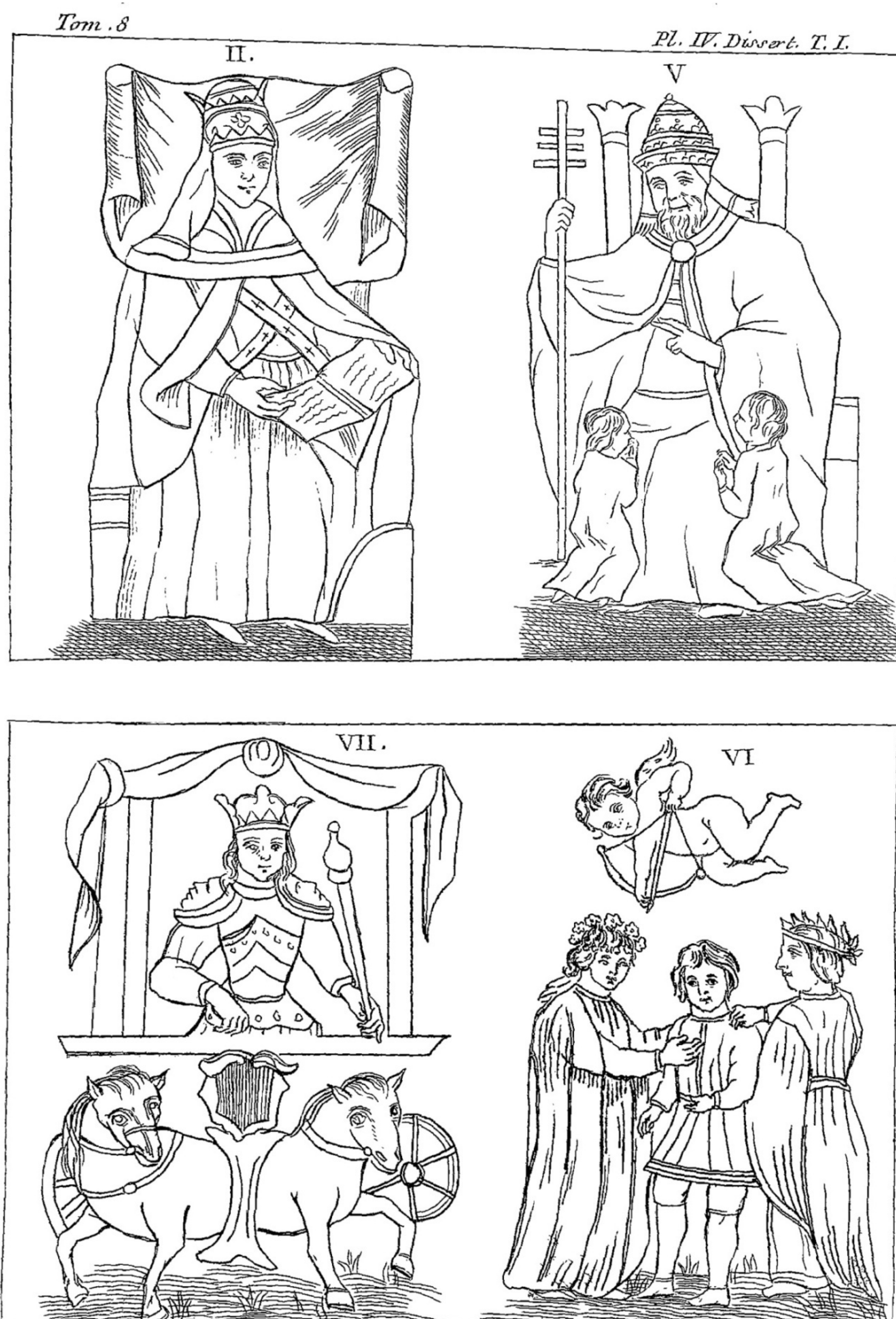
Таро Кура де Жебелена (1 з 6)

Таблиця 2

Таро Кура де Жебелена (2 з 6)

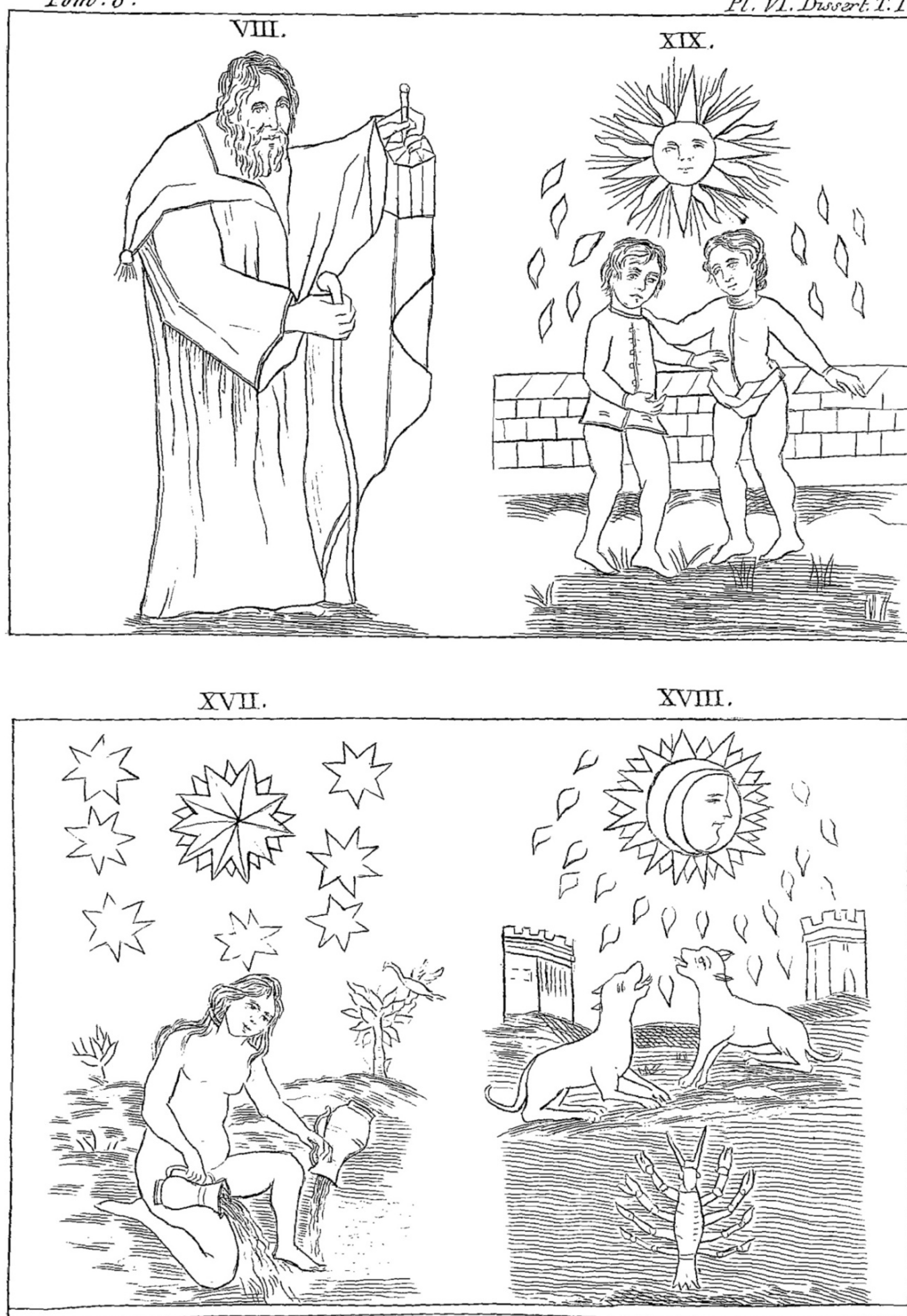
Таблиця 3

Таро Кура де Жебелена (3 з 6)

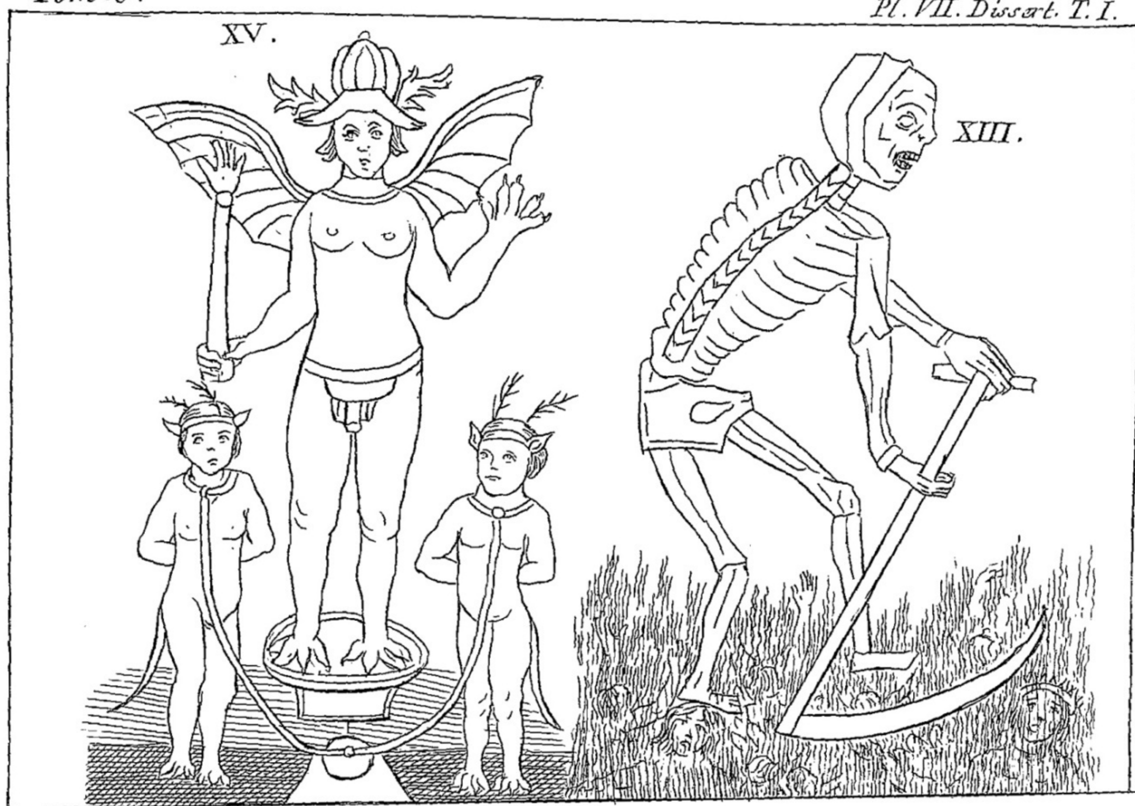
Таблиця 4

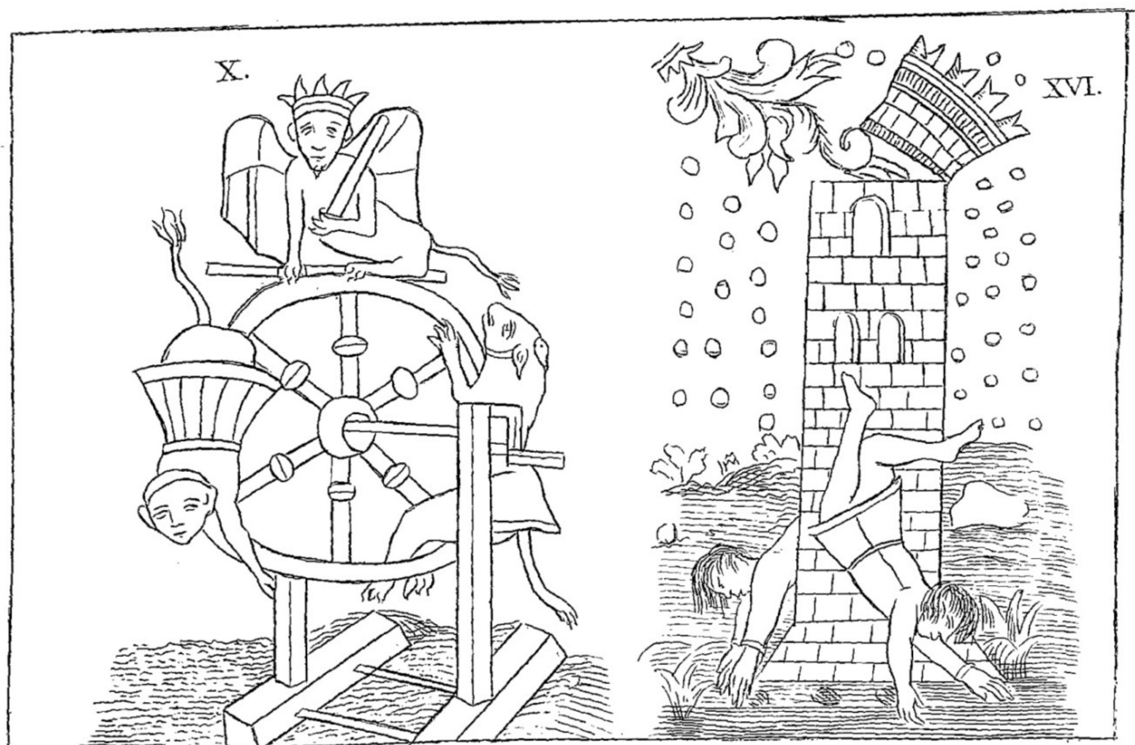
Таро Кура де Жебелена (4 з 6)

Таблиця 5

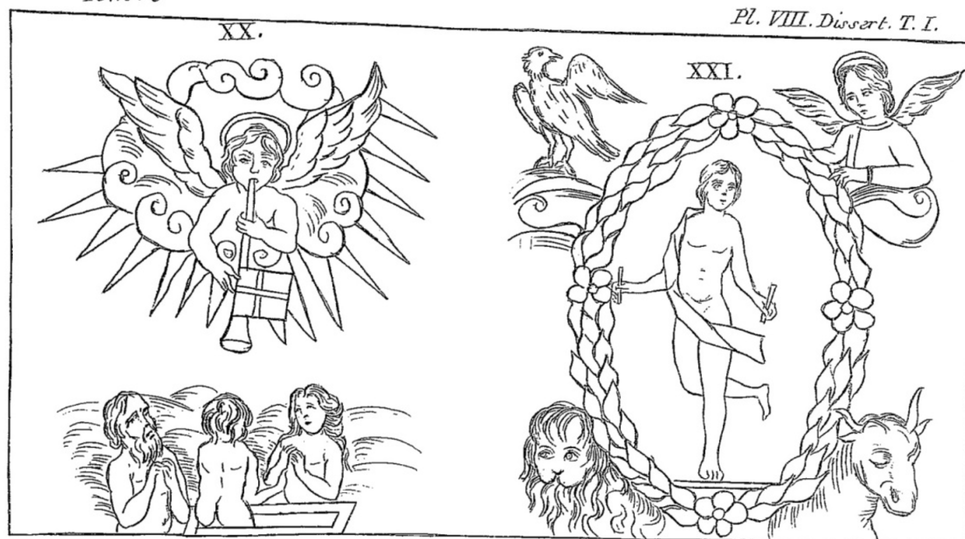
Таро Кура де Жебелена (5 з 6)

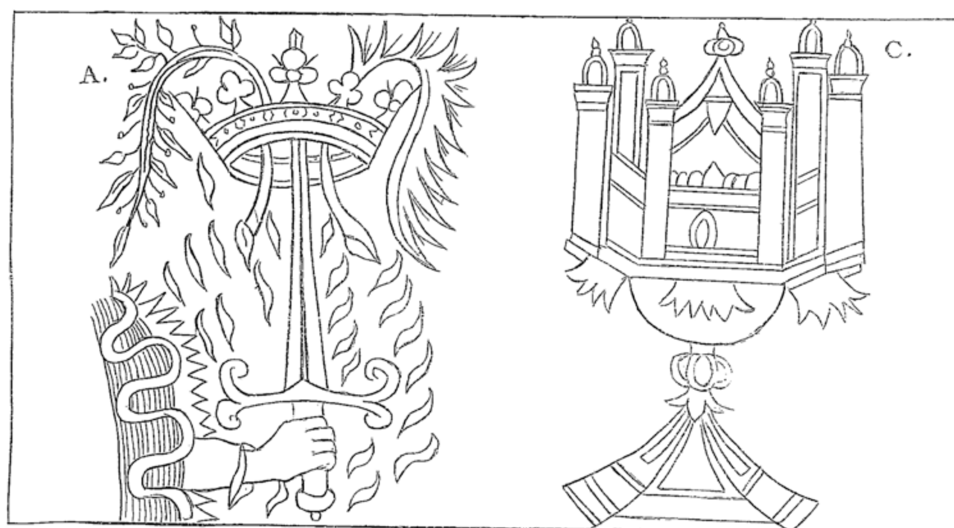

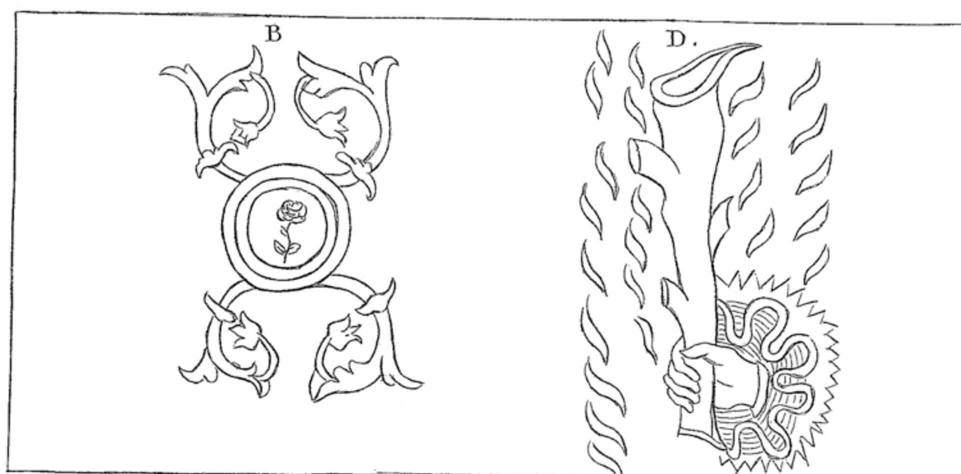

Таблиця 6

Таро Кура де Жебелена (6 з 6)

Таблиця 7

Таро графа де Меле

Реклама

Українська колода Таро Вейта – Сміт

Ця колода карт Таро була створена наприкінці 1909 року художницею Памелою Колман Сміт (1878–1951) під керівництвом видатного англійського містика Артура Едварда Вейта (1857–1942). З роками вона стала найпопулярнішою колодою Таро у світі й породила багато варіацій. Це видання є першим україномовним. Воно точно передає кольори, дизайн шрифту і сорочку карт лондонського видання 1910 року.

Інструкції по ворожінню можна скачати за QR-кодом, що міститься на коробці колоди.

Купити колоду: https://rozetka.com.ua/ua/354044124/p354044124/

Таро Вейта — Сміт. Перші кроки

Перша українськомовна книга, що присвячена славнозвісному «Таро Вейта — Сміт». Вона написана дуже просто і містить все необхідне для успішного початку практики ворожіння на цих картах:

- основи теорії віщування та, зокрема, ворожіння;
- зручно скомпоновані значення всіх 78 карт із трьох авторитетних джерел;
- докладне пояснення класичного розкладу карт, рекомендованого Артуром Вейтом, зі зразками ворожіння в реальних життєвих ситуаціях.

Читач також дізнається дещо цікаве про справжню історію створення цієї найпопулярнішої у світі колоди Таро.

Купити книгу: https://prom.ua/ua/p1710074236-andrej-kostenko-taro.html

ЗМІСТ

Введення 6

Глава 1. Знайомство з Таро Вейта — Сміт. 7

Глава 2. Віщування та ворожіння 13
Різні види віщування 14
Здоровий підхід до ворожіння 19
Віщувальний кодекс 21

Глава 3. Вейт і Таро 24
Містицизм та окультизм 24
Книга про Таро 27
Попередники Вейта. 29
«Золотий Світанок» 32
Друге Таро Вейта 33
Послідовники Вейта. 34

Глава 4. Віщувальний кодекс 37
Описи. 37
Коментарі 37
Віщувальні значення 37
Перевернуті положення 38
Різні категорії карт 39
Оператор і Кверент 40

Кодекс Таро Вейта — Сміт
Значення всіх 78 карт згідно з А. Е. Вейтом,
Іден Ґрей та Рейчел Поллак

Великі Аркани

0.	Блазень	42	III.	Імператриця	48
I.	Маг	44	IV.	Імператор	50
II.	Верховна Жриця	46	V.	Ієрофант	52

VI.	Закохані	54	XIV.	Помірність	70
VII.	Колісниця	56	XV.	Диявол	72
VIII.	Сила, або Стійкість	58	XVI.	Вежа	74
IX.	Відлюдник	60	XVII.	Зірка	76
X.	Колесо Фортуни	62	XVIII.	Місяць	78
XI.	Справедливість	64	XIX.	Сонце	80
XII.	Шибеник	66	XX.	Страшний Суд	82
XIII.	Смерть	68	XXI.	Світ	84

Малі Аркани

Король Жезлів	86	Сімка Чаш	128
Королева Жезлів	88	Шістка Чаш	130
Лицар Жезлів	90	П'ятірка Чаш	132
Паж Жезлів	92	Четвірка Чаш	134
Десятка Жезлів	94	Трійка Чаш	136
Дев'ятка Жезлів	96	Двійка Чаш	138
Вісімка Жезлів	98	Туз Чаш	140
Сімка Жезлів	100	Король Мечів	142
Шістка Жезлів	102	Королева Мечів	144
П'ятірка Жезлів	104	Лицар Мечів	146
Четвірка Жезлів	106	Паж Мечів	148
Трійка Жезлів	108	Десятка Мечів	150
Двійка Жезлів	110	Дев'ятка Мечів	152
Туз Жезлів	112	Вісімка Мечів	154
Король Чаш	114	Сімка Мечів	156
Королева Чаш	116	Шістка Мечів	158
Лицар Чаш	118	П'ятірка Мечів	160
Паж Чаш	120	Четвірка Мечів	162
Десятка Чаш	122	Трійка Мечів	164
Дев'ятка Чаш	124	Двійка Мечів	166
Вісімка Чаш	126	Туз Мечів	168

Король Пентаклів	170	Сімка Пентаклів	184
Королева Пентаклів	172	Шістка Пентаклів	186
Лицар Пентаклів	174	П'ятірка Пентаклів	188
Паж Пентаклів	176	Четвірка Пентаклів	190
Десятка Пентаклів	178	Трійка Пентаклів	192
Дев'ятка Пентаклів	180	Двійка Пентаклів	194
Вісімка Пентаклів	182	Туз Пентаклів	196

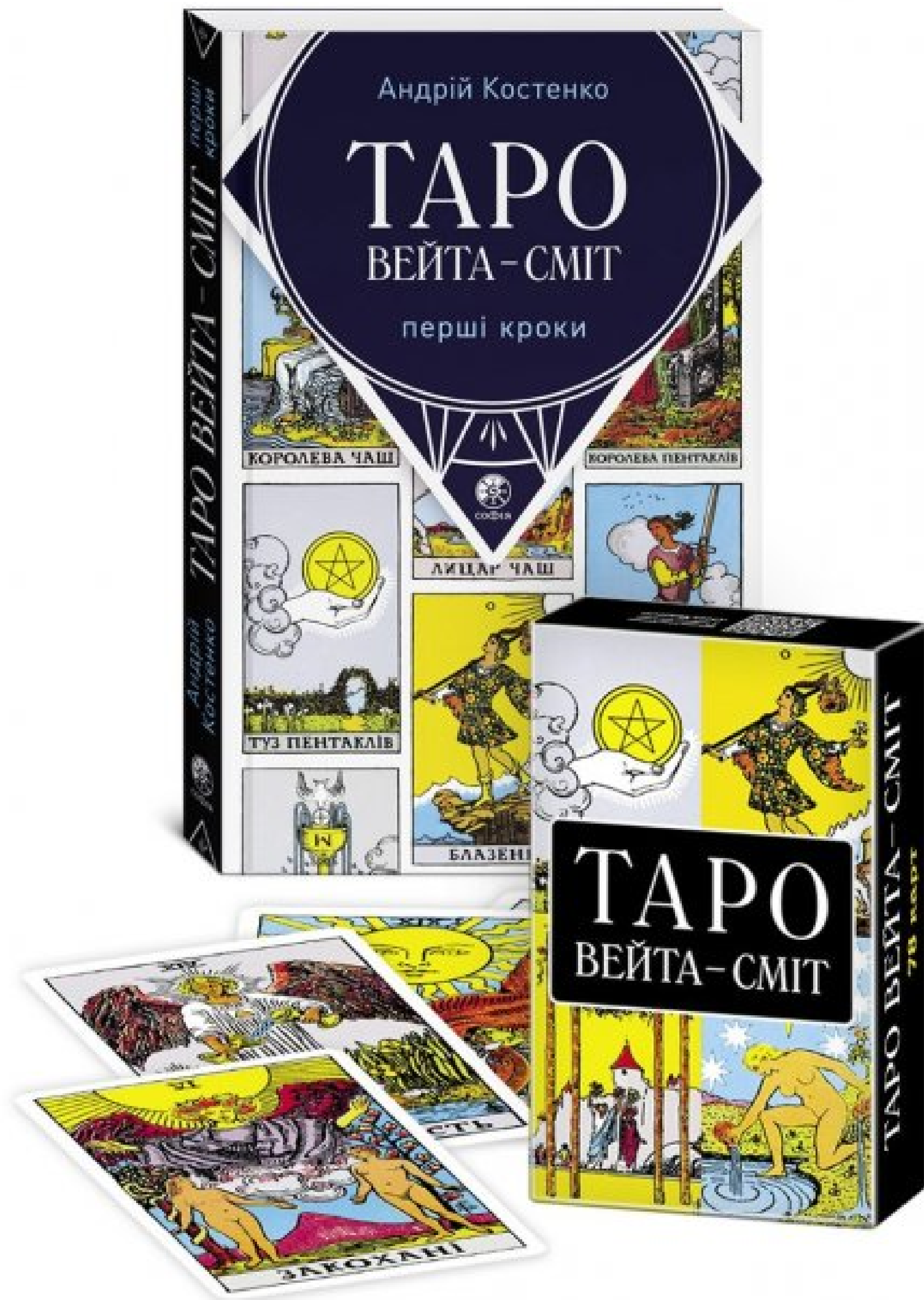
Глава 5. Починаємо ворожити 198
Питання 198
Відповідь 199
«Кельтський хрест»............................ 199
Зразок читання розкладу від Іден Ґрей........... 206
Зразок читання розкладу від Рейчел Поллак...... 210

Додаток 1. Титули фосок в системі Таро «Золотого Світанку»............................ 219

Додаток 2. Іден Ґрей про читання карт 221

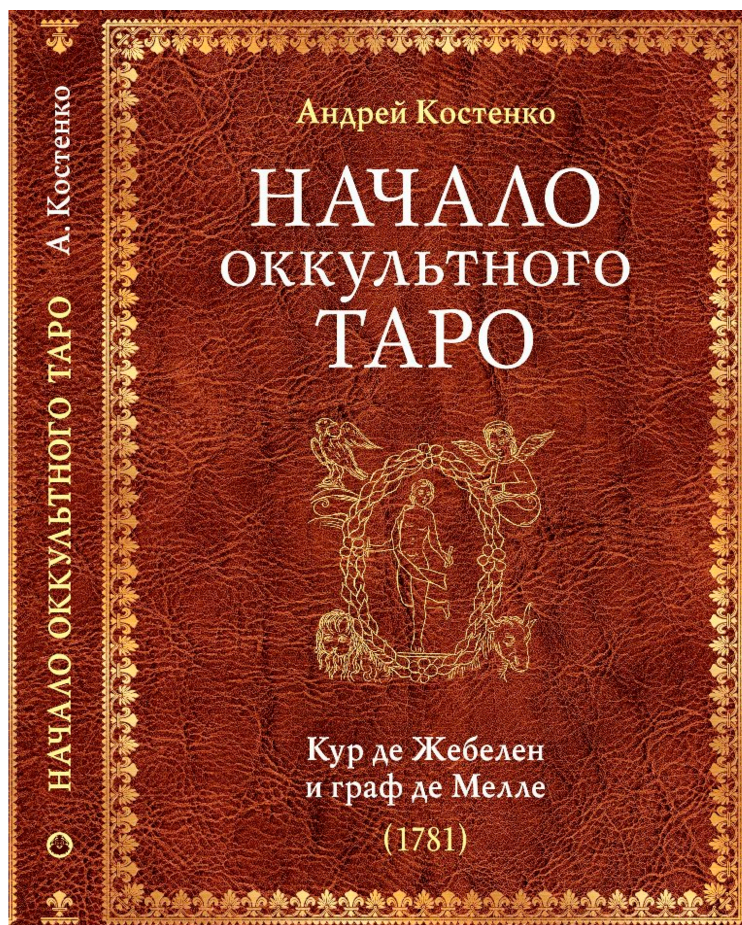
Корисні ресурси 223

Набір книга + колода Таро

Купити набір з колоди та книги:
https://rozetka.com.ua/ua/359845773/p359845773/

Книга «Початок окультного Таро» (російською мовою)

Перші колоди Таро були створені в Північній Італії, в другій половині XV століття, і створені для карткових ігор. Те, що ми зараз називаємо Великими, Мажорними чи Старшими Арканами, спочатку називалося тріумфами (іт. *trionfi*). Хоча на тріумфах могло зображуватися в принципі будь-що — тварини, історичні сцени, географічні карти тощо, — найчастіше зображувалися постаті, добре знайомі всім сучасним поціновувачам Таро. Італійці ж XV століття вбирали ці образи з молоком матері. Фрески та статуї, гравюри та картини, що зображали імператорів та пап, повішених злочинців та вуличних фокусників, чесноти та пороки, небесні світила, Колесо Фортуни та Страшний Суд, Смерть та Диявола, Час та Любов, оточували мешканців Мілана, Болоньї, Феррари, Флоренції буквально з усіх боків. Їм не спадало на думку шукати в цих символах якісь ще смисли, крім загальновідомих, — як,

скажімо, сучасній людині не спадає на думку шукати якогось окультного змісту в державних гербах, логотипах фірм чи емблемах політичних партій.

Але минули сторіччя. Карти Таро поширилися з Італії до суміжних країн, в інше культурне середовище, де вони стали виглядати по-іншому. Освічені парижани кінця XVIII століття вже сприймали випадково побачені козирі Таро як «зібрання найхимерніших та найнезвичайніших постатей».

Ось тут і з'явилися дві людини, які розтлумачили їх в окультному ключі і, зокрема, співвіднесли 22 козирі Таро з 22 літерами давньоєврейського алфавіту. Цей зв'язок грає найважливішу, якщо не сказати центральну, роль у всіх пізніших езотеричних системах Таро. Їхні есе, названі «Про колоду Таро» та «Дослідження Таро» відповідно, були опубліковані у восьмому томі (1781) капітальної праці Кура де Жебелена «Первісний світ, його аналіз та порівняння зі світом сучасним». Як ілюстрації до есе Кура де Жебелена була наведена перша колода Таро, дещо «виправлена» з окультних міркувань.

***

Ця книга містить перший повний коментований російський переклад обох есе XVIII століття з передмовою, великими коментарями та додатковими ілюстраціями. У додатку обговорюється зв'язок текстів з картомантичною колодою «Малий оракул для жінок» та їх вплив на розвиток Таро.

Книга має кольорові ілюстрації та тверду обкладинку.

Антуан Кур де Жебелен

О колоде [1] Таро,

где мы изучаем ее происхождение, объясняем ее аллегории, показываем, что она есть источник наших современных игральных карт, и т. д., и т. п.

1. Удивление, вызванное обнаружением египетской книги

Если бы нам захотели объявить, что до наших дней сохранилось сочинение древних египтян, одна из их книг, избегнувшая пламени, которое пожрало их превосходные библиотеки, и содержащая их чистейшее учение об интересных предметах, каждый, несомненно, поспешил бы ознакомиться с этой книгой, столь драгоценной и столь необыкновенной. Если бы прибавили, что книга сия весьма распространена в большей части Европы, что на протяжении ряда веков она находится в руках всего мира, то удивление еще усилилось бы. Но не достигло ли бы оно наивысшей степени, если бы нас заверили, что ни один человек еще не подозревал ее египетского происхождения, что ею обладают так, словно вовсе не обладают, что никто еще не попытался расшифровать хотя бы один ее лист, что этот плод мудрости всеми рассматривался лишь как собрание странных рисунков, которые сами по себе

№ 0, Ноль. Безумец

Маротта [8] и кафтан, украшенный ракушками и колокольчиками, не оставляют никаких сомнений в том, что на этой карте изображен Безумец. Он шагает очень быстро, как и подобает безумцу, неся за спиной небольшой узелок и надеясь убежать от тигра, который кусает его за зад. Узелок символизирует ошибки, которых он упорно не желает замечать, а тигр — преследующие его угрызения совести.

Гораций замечательно выразил эту прекрасную идею [9], но она не принадлежит ему, ибо была известна еще древним египтянам. Это общеизвестная и даже банальная идея, но мудрому поэту удалось представить ее так естественно и ярко, что теперь все связывают ее с его именем.

Что касается этого козыря, мы называем его **Нулем** [10], хотя в колоде он располагается после карты XXI, потому что сам по себе ничего не значит, но лишь придает значение другим картам (в точности как наш ноль придает значение другим цифрам), — показывая тем самым, что ничто не существует без его безумия.

№ I. Игрок в стаканчики, или Трюкач

Мы начинаем с номера 1 и движемся к номеру 21, потому что ныне принято начинать счет с наименьшего числа и от него двигаться к наибольшему. Египтяне же, похоже, начинали считать от наибольшего и спускались к наименьшему. Именно поэтому они пели октаву от верхней ноты к нижней, а не от нижней к верхней, как это делаем мы. В сочинении, которое следует за настоящим [11], этот обычай египтян очень широко используется. В этой книге, таким образом,

на только их оборотная сторона. Итак, если выпадает карта со своим естественным рангом, то есть карта с номером, который только что был назван, ее нужно отложить в сторону вместе с номером буквы, которая вышла в то же время. Последний нужно положить сверху. Тот, кто держит картины, должен вернуть в них эту букву, чтобы Книга Судеб всегда оставалась полной и чтобы в ней никогда не было незаконченных фраз. Потом он вновь перетасовывает карты и дает компаньону их снять. Наконец, эти действия повторяют еще три раза с тем же тщанием, и когда все эта операция будет завершена, останется только прочитать числа, которые соответствуют выпавшим буквам. Счастье или несчастье, которое предсказывает каждая из них, следует совместить со счастьем или несчастьем, которое предсказывает соответствующая карта [84]. Кроме того, сила предзнаменования зависит от того, какое число получается в результате умножения порядкового номера карты на порядковый номер буквы. Вот почему Безумие, которое ничего не производит, не имеет номера и, как мы уже сказали, исполняет функцию ноля в этой системе счисления.

VII. Это была значительная часть древней мудрости

Если мудрецы Египта уверенно предсказывали с помощью священных картин даже в тех случаях, когда у них не было ни малейших указаний на характер будущих событий, можно только представить, какими надеждами они себя льстили, когда их исследования предварялись сновидениями, которые позволяли про-

Интересно, что ни на иллюстрации в «Первобытном мире», ни на послужившей прототипом для нее карте Марсельского Таро маротты как таковой (с кукольной головой) у Безумца нет: есть палка-посох в одной руке и палка с набалдашником, которую он несет, перекинув через плечо, и к которой привязан мешок с его имуществом. Интересно и то, что настоящая маротта впервые появилась на карте «Безумец» задолго до Кура де Жебелена, но в колоде, о которой он не знал (см. прим. 47) — в так называемом «Парижском Таро», датируемом первой половиной XVII века (см. рис. 2).

Рисунок 2. «Безумец» из Парижского Таро

Об исторической достоверности существования Папессы Иоанны до сих пор спорят. Но фигура женщины в папском одеянии, как справедливо замечает Стюарт Каплан в своей «Энциклопедии Таро», может символизировать «саму идею папства». В качестве прецедента Каплан ссылается на аллегорическую фреску Джорджо Васари (1511 – 1574), посвященную победе христианских союзников (Испании, Венеции и Папской области) над турками в битве при Лепанто (1571). Союзников символизируют три обнимающиеся женщины, причем центральная фигура, представляющая Папство, очень похожа на Папессу, как ее изображают в Таро (см. рис. 5).

Рисунок 5. «Битва при Лепанто»

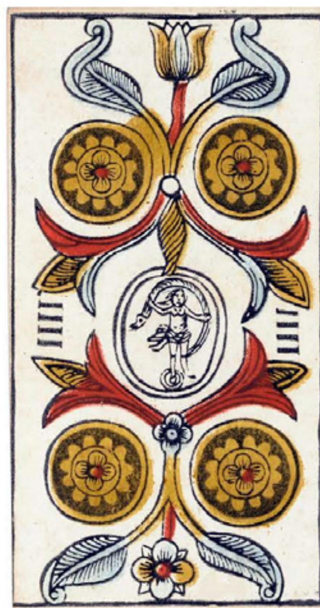

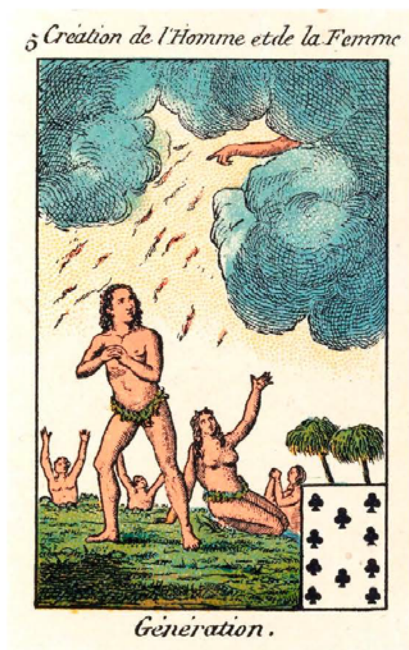
Рисунок 16. Фортуна в Безансонском Таро

81. Обратим внимание на то, что у графа де Мелле жезлы Таро соответствуют бубнам французских карт, а монеты — трефам. У Кура де Жебелена было наоборот. Помните, он задавался вопросами: «Как узнать в трефах жезлы? Почему черви и бубны соответствуют чашам и монетам?»? Так два отца-основателя оккультного Таро заложили две традиции соответствий:

Французские масти	**Масти Таро по де Жебелену**	**Масти Таро по де Мелле**
трефы	жезлы	монеты
черви	чаши	чаши
пики	мечи	мечи
бубны	монеты	жезлы

82. В оригинале — *la campagne*, что означает также деревню, сельскую местность.

Граф де Мелле:

Двадцатая [карта] называется «Суд». На самом деле трубящий Ангел и люди, выходящие из земли, ввели в заблуждение художника, недостаточно знакомого с мифологией, и он не увидел в этой картине ничего, кроме Воскресения; *древние*, однако же, *считали людей детьми Земли* (*Зубы, посеянные Кадмом*, и т. п.), и Тот передал СОТВОРЕНИЕ ЧЕЛОВЕКА, *изобразив Осириса, или Бога-творца, рупор, или* СЛОВО, *которое правит материей, и* ОГНЕННЫЕ ЯЗЫКИ, *вырывающиеся из грозовой тучи*, ДУХА БОЖЬЕГО, который *оживляет материю*, и, наконец, *людей*,

№ 5. Сотворение мужчины и женщины, порождение

Древние считали людей детьми земли (вспомним *зубы, посеянные Кадмом*, или камни, брошенные Пиррой). Чтобы представить *сотворение человека*, Тот выбрал Осириса, *или бога-родителя, рупор, или слово, которое правит материей, и огненные языки, вырывающиеся из тучи*, в качестве *образа духа божьего*, который своей мощной и милостивой рукой указывает на эту *материю* и *оживляет* ее. *Люди выходят из земли* и, кажется, принимают существование лишь для того *чтобы выражать свое восхищение* этой творящей рукой.

132

и выбрал своим адресатом Антуана Кура де Жебелена. Его письмо заканчивалось так:

> Мон шер месье Жебелен, жизнь коротка, а смерть длится так долго! Мы оставляем следы того, кем мы были; мы в некотором роде существуем, пока нас помнят. Лишь очень немногие, однако, могут оставить после себя след, который сохраняется столетиями. Вы это сделали, но не своими лингвистическими штудиями или исследованием древних мифов. Вы пережили себя благодаря своему интуитивному и необоснованному утверждению в восьмом томе «Первобытного мира» о том, что колода из 78 игральных карт была тайной книгой египетского бога Тота. Вы бы изумились, увидев, во что выросло посаженное вами семя 225 лет спустя. Скорее всего, вы были бы также потрясены, узнав, что Таро уже давно не только эзотерическая система: оно стало средством массовой информации, проводником мечтаний и разочарований и индустрией, управляемой коммерческими интересами.

Йенсен, безусловно, прав. И не просто какие-то карты или иллюстрации в книгах, а все современное неигральное Таро в конечном счете является наследием двух отцов-основателей оккультной традиции — Антуана Кура де Жебелена и графа де Мелле.

Андрей Костенко
Киев, MMXX

2023. Ваш гороскоп і феншуй

Жанр цієї книги - «китайський астрологічний альманах». Подібні видання дуже популярні на Сході. В них даються прогнози та поради на весь наступний рік, а також на його окремі місяці й дні. Багато років тому мені захотілося навчитися складати такі альманахи самому. Я багато читав, спілкувався з майстрами, ретельно вивчав устрій східних календарів. Результатом стала моя книга «Традиційний китайський календар » (2016).

Починаючи з 2013, я також видаю щорічну книжку «Ваш гороскоп і феншуй». Вона допомагає обирати сприятливі дні та години для різніх видів діяльності. Методики є цілком робочими — я сам усі ці роки постійно користуюсь своєю книжкою.

Цей випуск — вже одинадцятий. Тепер книга стала електронною, що зручніше та значно дешевше (100 гривень). Звертайтесь на kostenko2002@yahoo.com.

Демоверсія:

https://issuu.com/andriy_kostenko/docs/2023_ebook_demo